

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคแอฟริกาตะวันตกกลาง

ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม - สิงหาคม - กันยายน 2020

สารบัญ

หน้า

สาธารณรัฐไลบีเรีย

1	โรงเรียนสำหรับชาวไลบีเรีย / 4 กรกฎาคม 2020	3
2	การอ่านทำให้ง่ายขึ้น/ 11 กรกฎาคม 2020	6
3	เส้นทางกลับบ้านอันแสนไกล/ 18 กรกฎาคม 2020	9

สาธารณรัฐกาบอง

4	การอธิษฐานช่วยชีวิตสมรสไว้/ 25 กรกฎาคม 2020	12
5	การพั่นไม้แข่ง/ 1 สิงหาคม 2020	15
6	เสียงไฟระห่่มหวล/ 8 สิงหาคม 2020	18

สาธารณรัฐกินี

7	การอธิษฐานและการข่มเหง/ 15 สิงหาคม 2020	21
8	การอดอาหารเพื่อครอบครัว/ 22 สิงหาคม 2020	24
9	การคลานเหมือนเด็กทารก/ 29 สิงหาคม 2020	27
10	ความฝันประหลาดและเด็กผู้หญิง/ 5 กันยายน 2020	30
11	ไม่รู้หนังสือแต่สามารถอ่านได้/ 12 กันยายน 2020	33
12	มารดาที่เป็นมาตกร/ 19 กันยายน 2020	36
13	มือสระภาพในที่สุด/ 26 กันยายน 2020	39

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 4 กรกฎาคม 2020
โรงเรียนสำหรับชาวไลบีเรีย

เล่าโดย บี. ดาร์ลิ่งตัน ที่ชั้ววัย 59 ปี...สาธารณรัฐไลบีเรีย

บี. ดาร์ลิ่งตัน ที่ชั้ว เต็มโตขึ้นในโบสถ์คริสเตียน ซึ่งพ่อของเขาเป็นมัคทายกของโบสถ์ และแม่เป็นนักอธิษฐาน เธออธิษฐานเผื่อสมาชิกโบสถ์ทุกคน

แม่เป็นคนอุทิศถวายอย่างมากให้กับกิจกรรมของโบสถ์ แต่พ่อก็จะไม่ค่อยจะอุทิศถวายตัวนัก กล่าวคือ เขายังเชื่อในการกราบไหว้วินิจฉัยของบรรพบุรุษด้วย เมื่อดาร์ลิ่งตันอายุได้ 7 ขวบ พ่อชวนดาร์ลิ่งตันให้ไปกราบไหว้วินิจฉัยบรรพบุรุษด้วย

“บุตรชายเอ๋ย วินิจฉัยของคุณปู่ และปู่ทวดเป็นผู้ดูแลสวัสดิภาพครอบครัวของเราอยู่นะ ลูกควรไปร่วมกราบไหว้วินิจฉัยของท่านพร้อมกับพ่อ เมื่อพ่อตายลงในวันหนึ่ง ลูกก็จะได้เป็นผู้สืบต่อการกราบไหว้วินิจฉัยแทนพ่อ”

ดาร์ลิ่งตันไม่สนใจจะเข้าร่วมกับพ่อในการกราบไหว้วินิจฉัย เขาทราบว่าเมื่อหน้าครอบครัวหลายคนไปทำพิธีกราบไหว้วินิจฉัยของพวกเขาบนภูเขา พ่อของเขาก็เช่นกันจะเดินไปที่หลุมฝังศพที่เชิงเขา ซึ่งเขาต้องใช้เวลาสี่ชั่วโมงเดินเท้า เช่นครั้งนี้เขาพาดาร์ลิ่งตันไปด้วย พ่อไปถึงหลุมศพ พ่อจะก้มศีรษะลงอธิษฐานว่า “โอบรรพบุรุษทั้งหลาย เราได้มาในวันนี้ เพราะกำลังจะเริ่มทำการเพาะปลูก ขอท่านบรรพบุรุษทั้งหลายอวยพรให้กับต้นข้าว และพืชพันธ์ทุกอย่างที่เราได้ปลูกไปแล้ว และที่กำลังจะปลูกให้เจริญงอกงามด้วยเถิด”

เมื่อแม่เริ่มตั้งครรภ์ พ่อจะไปที่หลุมศพบรรพบุรุษ และอธิษฐานว่า “โอท่านบรรพบุรุษทั้งหลาย เราได้มายังท่าน เพราะหลานสะใภ้ของท่านกำลังตั้งครรภ์ ขอให้การตั้งครรภ์ปลอดภัยทั้งแม่ และเด็กทารก ขอให้คลอดสะดวก และเลี้ยงดูง่าย เด็กทารกมีสุขภาพแข็งแรง...อึ่งเมื่อมีการเจ็บป่วยในครอบครัวก็เช่นกัน พ่อจะไปอธิษฐานที่หลุมฝังศพ ขอให้บรรพบุรุษช่วยให้คนป่วยหายไวๆ

ทุกครั้งที่ไปกราบไหว้วินิจฉัย พ่อจะตมไม้ไผ่ตัวหนึ่งไปไหว้ พร้อมกับข้าวสุกหนึ่งจานเมื่อวางของไหว้แล้วก็กลับบ้าน เย็นวันนั้น หรือวันต่อมาพ่อจะไปเก็บจาน ทุกครั้งจะพบว่าไม้ไผ่ตม และข้าวสุกหมดไป พ่อดีใจเชื่อว่าวินิจฉัยของบรรพบุรุษได้มารับของไหว้ไปแล้ว

เรื่องการกราบไหว้วินิจฉัย แม่ดาร์ลิ่งตันจะไม่เห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้กล่าวพูดปฏิเสธ แต่แม่ได้ปฏิเสธพ่ออย่างกล้าหาญมาตั้งแต่ต้น ดังนั้นเมื่อพ่อเตรียมตัวจะไปที่ภูเขา เธอจะถือโอกาสนำดาร์ลิ่งตันไปเยี่ยมญาติในหมู่บ้านอื่น

แม่บอกกับพ่อหลายครั้ง “ฉันต้องการให้ลูกชายของเราเป็นคริสเตียน ...ดาร์ลิ่งตันไปโรงเรียนวันสะบาโตทุกสัปดาห์ เมื่อดาร์ลิ่งตันโตเป็นหนุ่ม ผู้ประกาศพระกิตติคุณมาเปิดประชุมเผยแพร่ที่โบสถ์ ผู้

ประกาศนำเสนอหลักข้อเชื่อหลายเรื่อง โดยจะเน้นเรื่องวันสะบาโตเป็นหลัก นี่เป็นครั้งแรกที่ดาร์ลิงตันเข้าใจกระจ่างในเรื่องวันสะบาโต ดาร์ลิงตันถามเรื่องวันเสาร์สะบาโตกับศิษยาภิบาลโบสถ์วันอาทิตย์ เขาตอบได้คำเดียวว่า “เพราะพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ในอาทิตย์” ไม่มีหลักฐานอื่นใดในพระคัมภีร์ที่เขาจะนำมาอ้างได้อีก

ดาร์ลิงตันต้องการเชื่อฟังพระเจ้าตามที่พระคัมภีร์สอน ต่อมาเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์กับศิษยาภิบาลโบสถ์แอ๊ดเวนตีส พอศึกษาหลักข้อเชื่อจบ ดาร์ลิงตันขอรับบัพติศมา ฝ่ายพ่อของดาร์ลิงตันไม่มีความสุขเลย เพราะทราบดีว่าลูกชายจะไม่สืบทอดการกราบไหว้บรรพบุรุษต่อจากเขา เหมือนที่เขาเคยคาดหวังไว้ตั้งแต่ดาร์ลิงตันยังเป็นเด็ก

หลังพิธีบัพติศมา ดาร์ลิงตันมีความปรารถนาจะเป็นศาสตราจารย์ แต่ไม่มีมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนศาสนาตรีในประเทศไอบีเรีย ดังนั้นเขาต้องเดินทางไปประเทศกินี หรือประเทศไนจีเรีย ดาร์ลิงตันทราบดีว่า ครอบครัวไม่มีเงินส่งเขาไปเรียน ดังนั้นเขาจึงเริ่มทำงานอย่างหนัก และพยายามเก็บเงินไว้เพื่อการศึกษา ต่อมาเมื่อสงครามกลางเมืองเกิดขึ้น ซึ่งทำให้แผนการเรียนต่อของดาร์ลิงตันถูกขัดขวาง และในปี 1990 เขาเข้าสู่การเมือง และได้ถูกเลือกให้เป็นสมาชิกรัฐสภา

ดาร์ลิงตันพูดกับตัวเองว่า “ถ้าฉันไม่ได้ไปเรียนในโรงเรียนศาสนาตรีในต่างประเทศ อย่างน้อยฉันก็จะสถาปนาโรงเรียนศาสนาตรีขึ้นในไอบีเรีย เพื่อคนหนุ่มสาวจะได้เข้าเรียน

หลังจากอยู่ในเส้นทางการเมืองได้หนึ่งปี ดาร์ลิงตันได้บริจาคเงินก้อนโตเพื่อเป็นทุนก่อสร้างมหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสในเมืองหลวงคือเมืองมันโรเวีย

หกปีต่อมาในตำแหน่งสมาชิกรัฐสภา เขาถูกกดดันอย่างหนักให้รับสินบน และให้เข้าร่วมการกราบไหว้บรรพบุรุษ ดาร์ลิงตันตัดสินใจลาออกจากสมาชิกรัฐสภา และเดินทางไปลงทะเบียนเรียนหลักสูตรศาสนาตรี ที่มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสในทวีปแอฟริกาตะวันตก

ปัจจุบัน ดาร์ลิงตันทำงานเป็นศิษยาภิบาล และขณะเดียวกันดำรงตำแหน่งประธานของสำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์ตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งในวันสะบาโตที่สิบสามนี้จะได้รับส่วนแบ่งของเงินถวาย เพื่อนำไปเป็นทุนการก่อตั้งโรงเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งมีจากชั้นอนุบาล จนถึงชั้นประถมปีที่หก

ดาร์ลิงตันกล่าวเป็นพยานว่า ผมขอบคุณพระเจ้าอย่างสุดหัวใจที่พระองค์ทรงเรียกผมให้มารับใช้พระองค์ เพื่อเตรียมผู้คนไว้ให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกคน ที่ได้วางแผนจะถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามอย่างเอื้ออารี เพื่อนำไปเป็นกองทุนสร้างโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่เมืองบูซานัน ประเทศไอบีเรีย เพื่อทดแทนอาคารเรียนหลังเก่า ที่ถูกทำลายในสงครามกลางเมืองที่ผ่านมา...ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวด้วย

ที่ตั้งของพันธกิจ

- สูจิบัตรประจำวันของจี.ซี. วันที่ 24 ตุลาคม 1889 อ้างถึง “โบร. แกสตัน จากไลบีเรีย ผู้ต้อนรับความจริง และได้กลับไปประเทศของเขา เพื่อหว่านเมล็ดแห่งความจริง ในท่ามกลางพี่น้อง ในรายงานของเขาในปี 1892 เขาได้เดินทางไปยังแอฟริกาตะวันตก และได้เข้าร่วมในการประชุมของสำนักใหญ่ จี.ซี. เดือนมกราคม 1893 อย่างไรก็ตามงานของพระเจ้าในประเทศไลบีเรีย ต้องรอถึง 33 ปี ก่อนจะมีการส่งมิชชันนารีเข้าไป
- ในวันที่ 30 เมษายน 1930 มีผู้รับบัพติศมา 4 คนแรก ท่ามกลางพวกเขา มี วิลลี เฮลวิก ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นศาสนาจารย์ชาวไลบีเรียคนแรกที่ได้รับการเจิม
- ประมาณ 85.5 ของประชากรไลบีเรียปฏิบัติตนเป็นคริสเตียน (ทุกคณะนิกาย) และประมาณ 12.2 นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่นิกายซุนนี ชีอะฮ์ และอิมามียะฮ์ ตามลำดับ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 11 กรกฎาคม 2020

การอ่านทำให้ง่ายขึ้น

เล่าโดย เอส.อี.โจ ซียาร์ห์ วัย 66 ปี...สาธารณรัฐไลบีเรีย

โจ คอนยอน ซียาร์ห์ ไม่สามารถอ่านหนังสือ เพราะไม่มีโรงเรียนในหมู่บ้านที่เขาอาศัยอยู่ คือหมู่บ้าน “ซียาร์ห์” ในประเทศไลบีเรีย ในตอนเป็นเด็กเขาทำนาในแปลงนาปลูกข้าวของครอบครัว เมื่อเขาเป็นหนุ่ม เขาแต่งงาน เวลาผ่านไปเขามีบุตรชายหญิงถึง 9 คน ปัจจุบันเขายังทำไร ทำนาของเขาเอง เขาบอกว่าแม่ อ่านหนังสือไม่ออก และเขียนไม่ได้ เขาไม่มีเหตุผลใดที่เขาจะไปหัดเรียนเขียน หรืออ่านหนังสือ

วันหนึ่ง ผู้ประกาศพระกิตติคุณแอ็ดเวนตีสชื่อ “วิลลี เฮลวิก” ได้มาเปิดประชุมในหมู่บ้านของเขา โจ มีความสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ เขาเองและคนอื่นๆ ในหมู่บ้านขอให้ผู้ประกาศพระกิตติคุณสอน พวกเขา ซึ่งวิลลีตอบตกลง และในเดือนต่อมา มีผู้ใหญ่ 50 คนในหมู่บ้านซียาร์ห์ และหมู่บ้านใกล้เคียงคือ หมู่บ้านเดห์ยู ได้รับบัพติศมา

อาจารย์วิลลี เป็นศาสนาจารย์คนแรกในประเทศไลบีเรีย ที่ได้รับการสถาปนาในโบสถ์แอ็ดเวนตีส อาจารย์วิลลีบอกกับสมาชิกใหม่ว่า ตอนนี้เป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะทำการเผยแพร่พระกิตติคุณ โจไม่ทราบจะดำเนินการอย่างไร เขารักพระเยซู และต้องการแบ่งปันพระกิตติคุณ แต่ตอนนี้เขาอายุ 45 ปี แต่เขา อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้

โจบอกกับตนเองว่า “ฉันเปิดพระคัมภีร์ไม่เป็น แล้วจะใช้พระคัมภีร์เป็นหลักในการสอนอย่างไร”

ฝ่ายอาจารย์วิลลีไม่วิตกอะไร เขาเรียกโจ และเด็กหนุ่มที่รับบัพติศมาใหม่อีก 5 คนมาเข้าชั้นอบรมพระคัมภีร์ในเมืองเดห์ยู ในวันแรกของการเปิดชั้น โจมองดูเด็กหนุ่มคนอื่นๆ ในชั้นเรียน ไม่มีใครเลยที่เคยไปเรียนหนังสือ ไม่มีใครในพวกเขาอ่านหนังสือออก เรียกได้ว่าเข้าอยู่ในชั้นเรียนที่เสมอภาค เพราะนักเรียนทุกคนต่างอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้เหมือนกัน

อาจารย์วิลลีอธิบาย และแจกพระคัมภีร์ให้คนละเล่ม อาจารย์สอนเปิดพระคัมภีร์ไปหน้าที่ 5 และเขาเริ่มอ่านพระคัมภีร์ข้อแรกออกเสียงดัง และสอนนักเรียนในชั้นว่าจะหาข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวได้อย่างไร และเขาอธิบายข้อพระคัมภีร์ทุกข้อที่อ่านด้วย

โจอธิบายอย่างจริงจัง เขายังไม่ทราบว่าเขาจะจดจำข้อพระคัมภีร์ที่เขาอ่านทั้งหมดได้อย่างไร เขาต้องการเป็นพยานเรื่องของเขาของพระเยซูกับคนอื่น ว่าใกล้ถึงวันที่พระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองแล้ว เขาเป็นห่วงว่าอีกนานเท่าไรเขาจะอ่านหนังสือออก และเขียนหนังสือได้

ทุกวันโจ และเด็กหนุ่มอีกห้าคน มาเข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์ที่อาจารย์วิลลีสอนอย่างพร้อมเพรียงกัน อาจารย์วิลลีสอนพวกเขาจากพระคัมภีร์เล่มเดียว และทุกวันโจอธิบายทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทรงอวยพระพรให้กับชั้นเรียนของพวกเขา

วันหนึ่งอาจารย์วิลลีนำนักเรียนในชั้นอ่านข้อพระคัมภีร์สำคัญๆ หลายข้อ โจรู้สึกตื่นเต้น เขาติดตามข้อพระคัมภีร์ที่อาจารย์วิลลีบอก และเปิดได้ถูกต้องด้วยตัวเอง ขณะที่อาจารย์วิลลีอ่าน เขาจึงสามารถอ่านตามจากข้อพระคัมภีร์ในเล่มของเขาเอง โจแอบมองนักเรียนคนอื่นๆ ในชั้น พวกเขาต่างเปิดข้อพระคัมภีร์และอ่านตามในใจได้อย่างเดียวกัน ในโอกาสต่อมา เมื่ออาจารย์วิลลีบอกข้อพระคัมภีร์ ต่างก็ยืนขึ้น และเปิดอ่านข้อพระคัมภีร์ และอ่านเสียงดังได้อย่างถูกต้องเช่นกันทุกคน ซึ่งแสดงว่านักเรียนทุกคนอ่านพระคัมภีร์ได้แล้ว เรื่องนี้ทำให้อาจารย์วิลลีครุผู้สอนนี้ก่อศรัทธาไม่น้อยเลย

เมื่อกลับไปที่บ้านโจจับหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาอ่าน แต่เขาไม่เข้าใจถ้อยคำของหนังสือเล่มนั้น เขาลองหยิบหนังสืออีกเล่มขึ้นมาอ่าน เขาก็ไม่สามารถอ่านออกเช่นกัน อย่างไรก็ตามเขาก็สามารถอ่านพระคัมภีร์ได้ค่อนข้างง่าย

ต่อมาเมื่อมีการสร้างโบสถ์แห่งใหม่สำหรับชาวแอดเวนติสในหมู่บ้านของเขา ในปี 1937 โจได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าผู้ปกครอง แม้ว่าโจไม่เคยได้ไปเรียนในระดับประถม และระดับมัธยมแต่เขาสอนหนังสือให้กับสมาชิกที่อ่านหนังสือไม่ออกอย่างกระตือรือร้น และยืนขึ้นเทศนาจากพระคัมภีร์ในโบสถ์แห่งใหม่ ซึ่งตั้งขึ้นในหมู่บ้านของเขา โจจากไปเพื่อการนอนหลับในองค์พระผู้เป็นเจ้าในปี 2003 เมื่อเขามีอายุประมาณ 90 ปี

ลูกชายของโจ ชื่อ เอส.อี.โจ ปีนี้อายุ 66 ปี ซึ่งเขาได้รั้งตำแหน่งผู้ปกครองโบสถ์เหมือนพ่อ เขากล่าวถึงโจคุณพ่อของเขาว่า “เป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทานความรู้..คุณพ่อต้องการให้ข่าวสารแอดเวนติสขยายมายังพื้นที่ของเขา พระองค์เป็นผู้อนุญาตให้คุณพ่อของผมอ่าน และเทศนาจากข้อพระคัมภีร์ได้”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้างโรงเรียนประถม ในเมืองบูซานัน ประเทศไลบีเรีย เพราะอาคารเรียนหลังเก่าที่ถูกทำให้เสียหายระหว่างสงครามกลางเมืองเมื่อหลายปีก่อน เมืองบูซานัน ตั้งอยู่ใกล้หมู่บ้านซียาห์

ที่ตั้งของพันธกิจ

- สมาคมสำหรับผู้เคยเป็นประเทศอาณานิคม ของคนผิวสีเป็นที่รู้จักกันในชื่อ สมาคมอดีตชาวอเมริกันผิวสี ได้ก่อตั้งขึ้นในประเทศอเมริกาในปี 1816 ซึ่งให้การสนับสนุนชาวแอฟริกาที่อพยพไปตั้งหลักแหล่งในทวีปอเมริกา สมาคมที่ว่าส่งเสริมในเรื่องศาสนา และต่อต้านกลุ่มนักการเมือง ผู้ยังมีความรู้สึกเหยียดผิวซึ่งไม่เห็นด้วยที่จะให้อิสระเสรีแก่คนผิวสีอย่างเต็มที่ เพราะถือว่าเป็นการคุกคามความมั่นคงของประเทศ

- ชาวไลบีเรียเป็นที่รู้จักในฐานะผู้สร้างหน้ากาคนุษย์ ที่มีความละเอียดประณีต นอกจากนั้นยังแกะสลักเครื่องใช้ไม้สอยได้งดงาม อย่างเช่น หวี ช้อน และส้อม การแกะสลักของชาวไลบีเรียได้รับอิทธิพลอย่างมากจากประวัติศาสตร์โบราณ เรื่องเล่า สุภาษิต และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และชีวิตในชนบท
- อาหารของชาวไลบีเรียได้รับอิทธิพลจากการติดต่อจากพ่อค้า และชาวอาณานิคมจากสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะจากอเมริกาใต้ ซึ่งผสมผสานเข้ากับอาหารพื้นบ้านของแอฟริกาตะวันตก อาหารหลักประกอบด้วยข้าว และอาหารประเภทแป้งอื่นๆ ผลไม้เขตร้อน ผักต่างๆ ปลา และสัตว์ท้องถิ่น ชาวไลบีเรียรับเอาวัฒนธรรมการทำอาหาร และขนมอบต่างๆ ที่ชาวอพยพนำมาจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีรสชาติพิเศษตามแบบชาวแอฟริกันตะวันตก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 18 กรกฎาคม 2020

เส้นทางกลับบ้านอันแสนไกล

เล่าโดย อัลฟอนโซ ปีเตอร์ จูอะห์ วัย 48 ปี...สาธารณรัฐไลบีเรีย

ตอนที่ อัลฟอนโซ ปีเตอร์ จูอะห์ อายุ 19 ปี เขาได้ขึ้นรถไฟพหุสีสงครามกลางเมืองไปยังประเทศกินี ซึ่งเขาไม่ทราบว่าการเดินทางเที่ยววันนั้นจะทำให้เขาได้ใช้ชีวิตอพยพไปใน 8 ประเทศ กว่าจะได้เดินทางกลับบ้านประเทศบ้านเกิดในอีก 14 ปีต่อมา พร้อมกับภรรยาชาวอินโดนีเซีย

นับแต่ปี 1992 ขณะที่อยู่ในต่างประเทศ อัลฟอนโซ พบกับความยากลำบากมาก โดยเฉพาะงานที่ต้องทำในวันเสาร์ ไม่นานต่อมา เขาลาออกจากการเป็นสมาชิกของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส ที่เขาถือปฏิบัติมาตั้งแต่เป็นเด็ก

องค์กรเพื่อมนุษยชาติระหว่างประเทศได้ช่วยให้ อัลฟอนโซ ได้เรียนสำเร็จชั้นมัธยมในประเทศกินี อัลฟอนโซ กลายเป็นคนไม่มีบ้าน เขาทำงานทุกอย่างเพื่อเอาชีวิตรอด เขาถลำไปเป็นคนขายเฮโรอีนอยู่ช่วงหนึ่ง เขาเคยแม้แต่เป็นคนหลอกเอาเงินจากคนอื่น ร่วมกันกับเพื่อนๆ ที่เป็นคนนอกกฎหมายสอนให้

หลังจากอยู่ในประเทศกินีได้หลายปี เขาจำแค้นนอกกฎหมายทำหนังสือเดินทางปลอมให้กับเขาเล่มหนึ่ง เขาใช้หนังสือเดินทางปลอมเล่มนั้นเดินทางเข้าไปในประเทศสาธารณรัฐเซเนกัล ซึ่งเขาอยู่ในสถานะเซเนกัลเป็นเวลาสี่ปีเต็ม เขาทำงานให้กับแก๊งขายเฮโรอีน เพื่อแสวงหาโชคผล เขาเดินทางต่อไปยังประเทศตูนิเซีย จากนั้นเดินทางไปประเทศจอร์แดน ประเทศอินเดีย ประเทศไทย และประเทศอินโดนีเซีย ในแต่ละประเทศเหล่านี้เขาขายยาเสพติด พอเขาเก็บเงินได้พอสมควรเขาเดินทางไปสถานที่แห่งถัดไป เขาได้พบว่าถ้ามีเงินมากพอ เขาจะซื้ออะไรก็ได้แทบทุกอย่างรวมทั้งหนังสือเดินทาง และวีซ่า เพื่อการเดินทางเข้าออกประเทศต่างๆ

ขณะที่อยู่ในเมืองหลวงของอินโดนีเซีย คือกรุงจาการ์ตา อัลฟอนโซ เริ่มใช้ความคิดอย่างหนักเกี่ยวกับชีวิตของเขา เขาจำได้ว่าตอนเป็นเด็ก จนย่างเข้าวัยรุ่น เขาเคยไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโต ตอนนี้เขารู้ตัวดีว่าเป็นคนบาปที่ทำบาปหนัก เพราะเขาไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า วันหนึ่งเขาพุดเกี่ยวกับพระเจ้กับชายแปลกหน้าชาวสเปน ชาวสเปนคนนั้นชวนเขาไปนมัสการที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ถัดไป มิซชันนารีชาวอเมริกันซึ่งเป็นผู้ดูแลโบสถ์แห่งนั้น รับฟังเรื่องการเผชิญชีวิตของอัลฟอนโซอย่างสนใจ และเขาเสนอจะจ่ายค่าเช่าบ้านให้เขา แลกเปลี่ยนกับการให้อัลฟอนโซทำงานเป็นคนดูแลสวนหย่อมของโบสถ์รวมทั้งปรับแต่งไม้พุ่ม ไม้ดอกของโบสถ์ให้สวยงาม

ขณะที่ทำงานในสวนหย่อมของโบสถ์วันอาทิตย์ อัลฟอนโซ หวนคิดถึงโบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่เขาไปนมัสการตอนเป็นเด็กจนย่างเข้าสู่วัยรุ่น เขาได้พบตำบลที่อยู่ของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในกรุงจาการ์ตา เขาจึงเดินทางไปนมัสการพระเจ้าในวันสะบาโตขณะที่เขาทำงานสวนให้โบสถ์วันอาทิตย์ อัลฟอนโซ สำเร็จ

การศึกษาเพียงชั้นมัธยม เขาอยากศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย แต่ไม่มีใครจะช่วยเหลือเขาในเรื่องนี้ได้ โบสถ์วันอาทิตย์ไม่ช่วย โบสถ์แอ๊ดเวนตีสก็ไม่สามารถช่วยได้ เพราะคณะกรรมการโบสถ์ไม่เห็นพ้อง แต่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสได้ติดต่อไปยังสำนักงานคริสตจักรในประเทศไทยไลบีเรีย ในที่สุดอัลฟอนโซก็ได้พูดคุยกับคุณพ่อของเขาทางโทรศัพท์ ทั้งพ่อและลูกรู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะนับตั้งแต่อัลฟอนโซออกจากบ้านไป 11 ปี อัลฟอนโซไม่เคยส่งข่าวคราวให้กับทางบ้านเลย

สามปีผ่านไป โบสถ์วันอาทิตย์หยุดให้การสนับสนุนอัลฟอนโซ เขากลับไปขายยาเสพติด แต่แล้วมีบางสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นกับอัลฟอนโซ เขาตกหลุมรักกับหญิงสาวชาวอินโดนีเซียคนหนึ่ง ต่อมาก็ได้แต่งงานกัน หญิงสาวคนนี้เป็นคริสเตียนวันอาทิตย์ เธอเป็นหลานสาวของแม่บ้านของมิชชันนารีชาวอเมริกันที่เป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ที่เขาเคยเป็นคนสวนนั่นเอง

อยู่มาไม่นานอัลฟอนโซมีความปรารถนาอย่างเคย คือปรารถนาจะไปเลี้ยงชีพในสถานที่แห่งใหม่ อัลฟอนโซเดินทางไปประเทศจีน เขาอยู่ที่นั่นคนเดียวสี่เดือนจึงขอให้ภรรยาของเขาเดินทางไปอยู่ด้วยกันที่ประเทศจีน พอภรรยาไปถึงกลับมีความยากลำบากเกิดขึ้น อัลฟอนโซไม่อยากจะใช้ชีวิตแบบเสี่ยงๆ อีกต่อไป เขาไปที่ร้านขายหนังสือคริสเตียน และซื้อหนังสือพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษมาเล่มหนึ่ง และวันหนึ่งเขาเปิดไป และอ่านข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจังอนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง” (ปัญญาจารย์ 1:2)

อัลฟอนโซคิดได้ว่า “ชีวิตของฉันเต็มเต็มไปด้วยอนิจจัง ฉันต้องกลับไปที่บ้าน ที่ทวีปแอฟริกา” ดังนั้นในปี 2006 เขาและภรรยาชาวอินโดนีเซียชื่อ “วอสทินอะห์” ได้บินจากเมืองจีนกลับไปประเทศไลบีเรีย ทวีปแอฟริกา ที่บ้านเขาร้องไห้ที่ได้กลับมา มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพ่อแม่และญาติพี่น้องคนอื่นๆ เขาได้มอบถวายดวงใจของเขาให้กับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต ภรรยาของเขาชื่อวอสทินอะห์ ไปโบสถ์กับเขาทุกวันสะบาโต เวลาผ่านไปไม่นานเธอก็ได้ถวายดวงใจให้พระเยซู และรับบัพติศมาสู่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์

ทุกวันนี้อัลฟอนโซ ทำงานเป็นคนตัดไม้ในชุมชน ส่วนภรรยาขายของหลายอย่างในร้านขายของชำที่สร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ ข้างถนน หน้าบ้านของพวกเขาเอง ของที่ขายมีข้าวสาร น้ำมันพืช ปลาแห้ง ปลากระป๋อง และอื่นๆ ตอนนี้เขาทั้งสองมีบุตรสามคน อายุ 12 อายุ 8 และ 5 ปี อัลฟอนโซมีโอกาสแบ่งปันประสบการณ์ของเขาทั้งคนในโบสถ์ และกับคนทั่วไปนอกโบสถ์ ว่าพระเจ้าทรงนำเขาให้ผ่านความยากลำบาก และความเสี่ยงมาอย่างไร

อัลฟอนโซ มักกล่าวเป็นพยานเสมอว่า “ความเกรงกลัวพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา” และ “เมื่อผมรู้ว่าผมได้ทำบาป ความกลัวในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โผล่ขึ้นมากลางใจของผม ซึ่งทำให้ผมเป็นคนเข้มแข็งขึ้น และฉลาดขึ้นกว่าเดิม ที่จะไม่หลงไปทำบาป”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างอาคารเรียนของโรงเรียนประถมศึกษาขึ้นใหม่ หลังจากสงครามกลางเมืองทำให้อาคารเรียนพังทลายลง อัลฟอนโซหวังจะส่งลูกทั้ง

สามของเขาไปเข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้...ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในประเทศ
ไลบีเรีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- มอนโรเวีย เป็นชื่อเมืองหลวง และเป็นเมืองใหญ่ที่สุดของประเทศไลบีเรีย ชื่อนี้ถูกตั้งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติ
แก่ประธานาธิบดีของประเทศอเมริกา ชื่อเต็มคือ James Monroe ผู้ให้การสนับสนุนประเทศที่เป็น
อาณานิคมให้ได้รับเอกราช ...ซึ่งประธานาธิบดี ทำงานผ่านสมาคมอาณานิคมของประเทศอเมริกา... ซึ่ง
จะว่าไปประเทศอเมริกาเองมีการตั้งชื่อรัฐ และชื่อเมืองตามชื่อของประธานาธิบดีเช่น รัฐเวอร์จิเนีย และ
กรุงเวอร์จิเนีย ดี.ซี.

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 25 กรกฎาคม 2020

การอธิษฐานช่วยชีวิตสมรสไว้

เล่าโดย แอนเจิลลิก อะเบมี วัย 45 ปี...สาธารณรัฐกาบอง

แอนเจิลลิก อะเบมี ตกหลุมรักกับ ปีเตอร์ เมื่อเธออายุเพียง 15 ปี และปีเตอร์อายุ 20 ปี ทั้งสองย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกัน และต่อมามีลูกสาวสองคน พวกเขาอาศัยอยู่ที่เมืองโอเย็ม ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในเขตภาคเหนือของประเทศกาบอง ชีวิตคู่ของพวกเขาพบกับความลำบาก โดยเฉพาะเมื่อปีเตอร์ทิ้งดื่มเหล้า และสูบบุหรี่

ตอนที่แอลเจิลลิกอายุ 25 ปี เพื่อนบ้านคนหนึ่งเชิญเธอไปฟังในการประชุม เพื่อการเผยแพร่พระกิตติคุณ เมื่อแอลเจิลลิกฟังไป เธอมีคำถามหลายข้อ โดยเฉพาะเรื่องวันสะบาโต เธอไม่ค่อยสนใจในคำอธิบายของผู้ประกาศพระกิตติคุณ ในคืนวันศุกร์ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการประชุมที่ผ่านแล้วสองสัปดาห์ ผู้ประกาศพระกิตติคุณแนะนำให้แอลเจิลลิกถามศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ของเธอเองเกี่ยวกับวันสะบาโต

บังเอิญจริงๆ ขณะที่เธอกำลังเดินกลับบ้านหลังเลิกการประชุม เธอได้พบกับศิษยาภิบาลของโบสถ์ที่กลางทาง เธอเอ่ยถามศิษยาภิบาลโบสถ์ที่ไปนมัสการตรงๆว่า....

“อาจารย์คะ โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสบอกว่าวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันสำหรับการนมัสการตรงตามพระคัมภีร์ เรื่องนี้เป็นความจริงหรือไม่คะ

ศิษยาภิบาลพยายามไม่โต้แย้งกับแอลเจิลลิกในเรื่องวันสะบาโต แต่กล่าวว่า “ที่คุณได้รับฟังเกี่ยวกับวันสะบาโตนั้นเป็นความจริง คุณได้เรียนรู้ความจริงแล้ว ลองไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสต์ดูก็ได้”

แอลเจิลลิกไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสต์ติดต่อกันสองเดือนเศษ เมื่อแอลเจิลลิกแน่ใจในความจริงแล้วเธอขอรับบัพติศมา ซึ่งศิษยาภิบาลก็ยินดีทำตามที่เธอขอ เธอขอร้องให้ปีเตอร์สามีจัดพิธีสมรสขึ้นให้ถูกต้อง เพราะเธอย้ายเข้าไปอยู่กับปีเตอร์ ยังไม่ได้ประกอบพิธีใดๆ เลย แต่ปีเตอร์ปฏิเสธ เมื่อเป็นเช่นนั้นแอลเจิลลิกขอแยกกันอยู่กับเขาสักระยะหนึ่ง ซึ่งปีเตอร์ก็เต็มใจ ปีเตอร์ย้ายออกจากบ้าน (ซึ่งบิดาของแอลเจิลลิกมอบให้) ไปพร้อมกระเป๋าเดินทางใบเดียว เขาซื้อตั๋วรถไฟเดินทางข้ามประเทศไปยังเมืองท่า “พอร์ตเกนทิล” ซึ่งอยู่ห่างออก 400 กิโลเมตรไปทางทิศใต้ของประเทศกาบอง แอลเจิลลิกอธิษฐานทุกเวลาเช้า และเวลาเย็นขอให้ปีเตอร์ผู้เป็นสามีได้รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา

“พระบิดา ขอพระคุณพระองค์ที่ทรงนำข้าพระองค์ให้รู้จักวันสะบาโตแท้ โปรดช่วยให้ปีเตอร์ได้พบความจริงด้วย” แอลเจิลลิกซื้อพระคัมภีร์มาเล่มหนึ่ง และส่งให้กับปีเตอร์

ที่เมืองท่าพอร์ตเกนทิล ปีเตอร์วิ่งเข้าหาความลำบาก ไม่ทราบเท็จจริงเป็นอย่างไร ลูกจ้างคนหนึ่งกล่าวหาว่าปีเตอร์ลักทรัพย์ แม้ปีเตอร์ยืนยันว่าเขาบริสุทธิ์ ใดๆก็ดีเขาถูกศาลตัดสินให้จำคุก 3 เดือน ในเรือนจำปีเตอร์มีเวลาคิดใคร่ครวญถึงเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตของเขาเอง ดังนั้นเมื่อศาสนาจารย์แอ็ดเวนตีสต์คนหนึ่ง และทีมงานขออนุญาตเข้าไปในเรือนจำ และจัดให้มีการประชุมศึกษาพระคัมภีร์ขึ้น ปีเตอร์เข้า

ศึกษาสาม 3 เดือน และก่อนที่เขาจะถูกปล่อยตัว เขาขอรับบัพติศมาพร้อมกับเพื่อนผู้ต้องขังอีกสองคน แอลเจลิกได้ทราบข่าวว่าปีเตอร์ติดคุกสามเดือน และเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์ในเรือนจำ แต่เธอยังไม่ทราบว่าเป็นปีเตอร์กลับใจ และได้รับบัพติศมา

แอลเจลิก ยังคงอธิษฐานทั้งตอนเช้า และตอนเย็น ทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทรงนำปีเตอร์ ได้พบความจริงในพระคัมภีร์ และกลับใจใหม่ หลังจากปีเตอร์ได้รับการปล่อยตัว เขาได้โทรทางไกลบอกกับแอลเจลิกว่า บัดนี้ผมได้รับบัพติศมาสู่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสแล้ว ตอนนี้ผมทราบแล้วว่า ทำไมคุณจึงบอกให้ผมแยกกันอยู่กับคุณ เพราะเดี๋ยวนี้ผมมีสันติสุข และมีความสุขที่ได้อยู่ในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส

แอลเจลิกตื่นแต่เช้าใจ เพราะเธอยังคงรักปีเตอร์ เธอได้เปลี่ยนเนื้อหาของวารสารประจำวัน โดยขอพระเจ้าทรงบันดาลให้ชีวิตใหม่ของปีเตอร์บังเกิดผลแห่งความเชื่อของเขา เธอขอพระเจ้าช่วยปีเตอร์ เลิกดื่มเหล้า และเลิกสูบบุหรี่ได้อย่างเด็ดขาด

ปีเตอร์โทรมาขอยืมเพื่อถามถึงความเป็นอยู่ของแอลเจลิก และลูกสาวทั้งสอง ระหว่างที่พูดคุยทางโทรศัพท์ครั้งหนึ่ง แอลเจลิกบอกว่า จะพาลูกสาวคนเล็กไปเข้าค่ายพาธไฟเตอร์แคมป์โปรี ที่ค่ายลูกเสือของเมืองท่าพอร์ตเกิลทิล พื้นที่ที่ปีเตอร์ทำงานอยู่ แอลเจลิกตกลงใจจะพบกับปีเตอร์ ณ ค่ายพักแรมฯ มันเป็นเวลาจนถึงหกปี นับจากวันที่สามี ภรรยาคู่นี้แยกกันอยู่

ณ สถานที่ตั้งค่ายแคมป์โปรี ปีเตอร์ยิ้มให้ภรรยา และสวมกอดกัน ทั้งคู่มีสองชั่วโมงเต็มพูดคุยกันถึงเรื่องที่ผ่านมา นับแต่วันที่แยกกันอยู่ หลังจากที่ปีเตอร์ลากลับไปพักในตอนเย็น แอลเจลิกสังเกตเห็นว่าชีวิตของปีเตอร์เปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว เขาไม่สูบบุหรี่ และไม่ดื่มเหล้า อารมณ์ของเขาเบิกบานมากขึ้น

ในวันรุ่งขึ้นปีเตอร์กลับมาพูดคุยกับแอลเจลิกต่อที่ค่ายพักแรม และหลังจากแคมป์โปรีปิดค่ายไป แอลเจลิกอยู่ต่ออีกหนึ่งสัปดาห์ เพื่อพูดคุยกับปีเตอร์ ตามที่ปีเตอร์ได้วางแผนไว้

“ผมรักคุณไม่เปลี่ยนแปลง” ปีเตอร์บอกกับ แอลเจลิก “ที่ผ่านมาผมคิดถึงคุณมาก ให้เราแต่งงานในโบสถ์กันเถอะ”

“ตกลง ฉันก็ยังรักคุณ” แอลเจลิกพูดอย่างมีความสุข

นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อแปดปีก่อน ปัจจุบันปีเตอร์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของโบสถ์ใหญ่แอ๊ดเวนตีสในเมืองลิเบรวิล ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศกาบอง และปีเตอร์รักพระเยซูสุดหัวใจของเขา ส่วนแอลเจลิก เธอเปี่ยมล้นไปด้วยความสุข และการขอบพระคุณพระเจ้า

ในช่วงความมืดตอนที่แอลเจลิกแยกกันอยู่กับสามี แอลเจลิกพบพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่เธอรู้สึกประทับใจมาก มีข้อความว่า “จงแสวงหาพระเจ้า และความชอบธรรมก่อน แล้วพระเจ้าจะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้” (มัทธิว 6:33)

“เป้าหมายแรกของเราควรแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า” แอลเจลิกกล่าว “ถ้าคุณเป็นคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่คู่ชีวิตของคุณไม่อธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่องก็จะเป็นสิ่งที่น่าเสียดาย เพราะว่าพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ในดวงใจ หลังจากฉันอธิษฐานอย่างต่อเนื่องหกปี พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของฉัน”

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามได้ถูกนำไปสร้างโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ซึ่งมีนักเรียน 280 คน โรงเรียนแห่งนี้ว่า ตั้งอยู่ในเมืองซึ่งเป็นบ้านเกิดของแอลเจลลิก ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนการถวายไว้ ในวันสะบาโตที่สิบสามที่จะถึงนี้อีก ซึ่งจะนำไปสร้างโรงเรียนระดับประถมในทวีปแอฟริกาอีกสองแห่งคือที่ประเทศไลบีเรีย และประเทศกินี ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน ทั้งครอบครัวของท่านด้วย ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- สำนักงานมิชชันนารี ก่อตั้งขึ้นในปี 1978 สำนักงานตั้งอยู่ในเมืองหลวง คือกรุงลิเบรวิลล์
- คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ได้รับการรับรองจากรัฐบาลกาบอง ในปี 1981
- ประมาณ 73% ของประชากรถือปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงว่าเป็นคริสเตียน จำนวน 12% ถือศาสนาอิสลาม และ 10% ถือปฏิบัติความเชื่อแบบพื้นเมืองดั้งเดิม และจำนวน 5% ไม่เชื่อถือศาสนาใดๆ อาจเรียกว่าถือศาสนาที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าก็เป็นได้

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 1 สิงหาคม 2020

การพนันม้าแข่ง

เล่าโดย คริสโตเฟ มินस्ता มิ-โอไวโน วัย 44 ปี...สาธารณรัฐกาบอง

คริสโตเฟ หลงใหลการพนันม้าแข่งตอนที่เขาอายุ 27 ปี

พ่อของคริสโตเฟ เป็นครูสอนคณิตศาสตร์ เขาเกิดไปขึ้นชอบการพนันม้าแข่ง ขณะที่ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยในประเทศฝรั่งเศส

เมื่อพ่อจบการศึกษา และกลับมาทำงานที่บ้านเกิดคือประเทศกาบอง เขาได้พบว่า กีฬาการแข่งม้าเป็นที่นิยมกันมากในช่วงเวลาว่างในประเทศกาบอง

แต่ไม่มีใครไปที่สนามแข่งม้าเพื่อเล่นพนันว่าม้าตัวไหนจะเข้าวิน พวกเขาไปที่แผงขายของที่ข้างถนน สถานที่ที่พวกเขาสามารถเล่นการพนันการแข่งม้า จากการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ ซึ่งมาจากประเทศฝรั่งเศส

บางครั้งพ่อได้ไปที่แผงขายของที่มีโทรทัศน์ซึ่งกำลังถ่ายทอดสดการแข่งม้า เพื่อเล่นพนันว่าม้าตัวไหนจะเข้าวินหรือชนะเลิศ ชนะที่สอง และที่สาม โดยเล่นพนันกับผู้มาชมการถ่ายทอดสดที่มีความเห็นต่างกัน

ช่วงเวลาดังกล่าวคริสโตเฟยังไม่มั่งคั่งมาก ดังนั้นพ่อจึงให้เงินเขา เพื่อเขาและพ่อจะได้เล่นการพนันการแข่งม้าพร้อมกัน ไม่นานคริสโตเฟลงพนันเป็นเงินครั้งละ 5,000 ฟรังก์ หรือ 10 ดอลลาร์ (300 กว่าบาท) ทุกวันเพื่อลงพนันม้าแข่งในแต่ละวันที่มีการถ่ายทอดสดการแข่งม้า ผู้ที่เล่นพนันม้าแข่งเช่นนี้ เมื่อเกมส์กำลังติดพันจะไม่มีใครสนใจเรื่องการกินอาหารกัน

เพื่อนๆ ชาวแอดเวนติสที่อยู่ในโบสถ์เดียวกันในเมืองกาบอง หรือในโบสถ์แห่งอื่นที่เป็นเพื่อนกับคริสโตเฟ ได้สังเกตเห็นว่าคริสโตเฟหลงใหลการพนันม้าแข่งมาก พวกเขาเตือนคริสโตเฟว่า การเล่นพนันม้าแข่ง คือการพนันอย่างหนึ่ง และเตือนเขาให้ใคร่ครวญในเรื่องนี้ พวกเขาแนะนำให้คริสโตเฟเลิกเล่นการพนันแข่งม้าอย่างเด็ดขาดไปเลย

แต่คริสโตเฟตอบว่า “มันเป็นเกมส์ลับสมอง คนที่ไม่เก่งทางคณิตศาสตร์ไม่สามารถเล่นได้”

อุบัติเหตุเกิดขึ้น

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง คริสโตเฟ สูญเงินไป 3,000 ฟรังก์จากการพนันแข่งม้าที่เล่นในร้านขายของชำข้างถนน เขากลับบ้านและเช็คแบบฟอร์มการเล่นม้าแข่งอีกครั้ง ว่าเหตุใดเขาจึงล้มเหลวในการพนันม้าแข่งตัวหนึ่งในวันนั้น เขาได้พบว่าเขาได้ลงม้าแข่งตัวที่สองไว้ และม้าตัวนั้นเข้าวินมาเป็นตัวที่สอง เขาควรได้เงิน 2,000 ฟรังก์ เขาจึงรีบกลับไปร้านขายของชำที่เขาเล่นพนันม้าแข่งเพื่อทวงเงินรางวัล

มีหลายคนในการเล่นพนันม้าแข่งในร้านกำลังจ่ายเงินให้กันและกัน คริสโตเฟ และอีกสี่ห้าคนยืนออกันที่ข้างถนนหน้าร้านขายของชำ มีรถยนต์คันหนึ่งขับเฉออกนอกเส้นข้างถนน และชนผู้หญิงสองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ คริสโตเฟ และชนเขาเป็นคนที่สามในเวลาเดียวกัน พอคนขับหายตกใจ เขารีบขับรถยนต์ของเขาหนีไป อย่างรวดเร็ว

คนแปลกหน้าที่มีใจกรุณานำผู้หญิงทั้งสอง และคริสโตเฟ้ไปที่โรงพยาบาล เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกรถชนก่อนเสียชีวิตขณะอยู่บนรถเข็น ผู้หญิงคนที่สองก็ตายในครึ่งชั่วโมงต่อมา ส่วนคริสโตเฟ้ นอนอยู่บนเตียงคนไข้ชนส่งของโรงพยาบาล เขารู้สึกตกใจมากที่ขาทั้งสองข้างของเขาไม่มีความรู้สึก เลือดสีน้ำเงินของเขาเปื้อนโชกด้วยเลือด เขารู้สึกกลัวว่าเขากำลังจะตายเป็นรายที่สาม

เขาหลับตาและอธิษฐานขณะที่นอนบนเตียงอย่างนั้น “พระเจ้าเป็นเจ้า พระองค์ทรงตรัสกับข้าพระองค์ผ่านเพื่อนหลายคนว่า การเล่นพนันม้าแข่งเป็นการพนันชนิดหนึ่ง แต่ข้าพระองค์ไม่ฟัง แต่ตอนนี้ข้าพระองค์ฟังแล้ว ข้าพระองค์จะหยุดเล่นการพนันม้าแข่งตลอดไป ขอข้าพระองค์รอดชีวิตกลับไปครบ 32 ด้วยเถิด...อาเมน”

คริสโตเฟ้ไม่พบวิธีจะติดต่อกับครอบครัว เพราะเขาเคลื่อนไหวไม่ได้ และไม่มีเงินติดตัว เขาจึงไม่ได้รับการเยียวยาจากโรงพยาบาล เขาทรمانอย่างนั้นในโรงพยาบาลถึง 2 วัน ในที่สุดกลางดึกวันที่สาม เขาพุงตุ้มลงจากเตียง และค่อยๆ คลานไปที่ถนนและเรียกแท็กซี่ เขาใช้เงิน 2,000 ฟรังก์ที่มีอยู่ในกระเป๋ากางเกงเป็นค่าแท็กซี่กลับบ้าน

หายจากการบาดเจ็บอย่างสมบูรณ์

ที่บ้าน พี่สาวซึ่งเป็นพยาบาลดูแลเขาทุกอย่าง เขาอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยให้เขาหายเป็นปกติ “พระบิดาเจ้า ขอขอบคุณที่ช่วยให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นความตายมา..หากพระองค์ช่วยให้ข้าพระองค์หายบาดเจ็บใช้แขนขาได้อย่างเป็นปกติ ข้าพระองค์ขอมอบถวายชีวิตให้แก่พระองค์ และจะหยุดเล่นพนันม้าแข่งตลอดไป”

สามสัปดาห์ต่อมาเขาสามารถเดินได้ คริสโตเฟ้รวบรวมแบบฟอร์ม การเล่นพนันม้าแข่งทุกใบ และเผาในกระถางดอกไม้เปล่าต่อหน้าทุกคนในบ้าน

คริสโตเฟ้พูดเพิ่มพ้ำว่า “ผมไม่สนหรอกว่าผมจะรวย หรือจะจน ผมจะรับใช้พระเจ้าและไม่เล่นการพนันอีกต่อไป” และเขาก็ไม่เล่นการพนันในรูปแบบใดๆ อีกต่อไปจริงตามที่ได้อธิษฐานไว้กับพระเจ้า

ปัจจุบันคริสโตเฟ้อายุ 44 ปี และเขาทำงานเป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง เขาบอกว่าเป็นการดีกว่าที่จะทำงาน และได้รับค่าจ้าง ดีกว่าการแสวงหาเงินทางลัดอย่างง่าย ๆ แบบเล่นการพนัน

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ถูกส่งไปสร้างโรงเรียนมัธยม สำหรับนักเรียน 280 คน ซึ่งสร้างที่เมืองบ้านเกิดของคริสโตเฟ้ คือเมืองลิเบรวิล ในประเทศกาบอง...บัดนี้ขอบคุณทุกท่านที่วางแผนจะถวายเป็นพิเศษในสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เพื่อนำไปสร้างโรงเรียนอีกสองแห่งในทวีปแอฟริกา คือที่ประเทศลิเบอเรีย และประเทศกินี ...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน และทั้งครอบครัวด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- ชื่ออย่างเป็นทางการของประเทศคือ สาธารณรัฐกาบอง ภาษาของทางราชการคือ ภาษาฝรั่งเศส ประชากรของประเทศอยู่กันอย่างไม่หนาแน่น ประเทศกาบองมีน้ำมันสำรองมหาศาล การลงทุนของเอกชน และของบริษัทต่างประเทศได้ช่วยทำให้ประเทศกาบองเจริญมากที่สุดในแถบทะเลทรายซาฮารา ซึ่งรายได้รวมของประเทศคือ GDP (ตามหลังเพียงสองประเทศ คือ กินี และบอตสวานา) ในพื้นที่เดียวกัน

- อาหารของชาวคาบองมีมันสำปะหลัง ข้าว ปลาพบมากตามแม่น้ำ และชายฝั่ง มีเกมการจับละมั่ง ไนป่า มีเม่น หมูป่า และงู มีผลไม้เขตร้อนอย่างเช่นกล้วย สับปะรด และอ้อยสำหรับผลิตน้ำตาลทราย
- ประเทศคาบองเป็นถิ่นของถ้ำที่ประกอบด้วยแมกนีเซียม และแคลเซียม และถ้ำหินปูน นอกจากนี้มีถ้ำซ่อนอยู่ใต้ป่าไม้ธรรมชาติ ถ้ำจำนวนมากยังไม่ได้รับการสำรวจ ถ้ำที่รู้จักกันดีเรียกว่าถ้ำอะบันดา ซึ่งเป็นบ้านของจระเข้ ซึ่งจะพบถ้ำแบบนี้ที่เดียวในโลก นอกจากนี้ถ้ำเหล่านี้เป็นที่อยู่ของค้างคาวชนิดต่างๆ หลายล้านตัว ถ้ำบางแห่งในประเทศคาบองเป็นแหล่งการค้นพบอันอุดมด้านชีววิทยา ซึ่งไม่สามารถหาพบได้ในที่อื่นใดบนโลก
- ประเทศคาบองเป็นแหล่งที่อยู่ถึง 80% ของประชากรลิงบาบูนแห่งแอฟริกา

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 สิงหาคม 2020

เสียงไฟระงู่มหวล

เล่าโดย จีน โอบาเม-อีฟายอง วัย 58 ปี...สาธารณรัฐกาบอง

ความอิจฉา ความหึงหวง ได้เปลี่ยนชีวิตของนายตำรวจชื่อ จีน โอบาเม อีฟายอง ไปโดยสิ้นเชิง เขาและภรรยาอาศัยอยู่ในเมืองลิเบรอวิล เมืองหลวงของประเทศกาบอง ซึ่งตั้งอยู่ในทวีปแอฟริกันตะวันตก ทุกคืนเมื่อ “โรเซ็ทเต” ภรรยาของเขาออกไปทำงานนอกบ้าน เธอจะกลับมาถึงบ้านประมาณสามทุ่มครึ่งทุกคืน จีน ไม่ทราบสาเหตุใดภรรยาจึงกลับบ้านช้า เมื่อจีนเฝ้าถามภรรยา เธอก็จะบอกว่าเธอไปที่บ้านของพี่สาว เมื่อเป็นเช่นนี้หลายคืนติดต่อกันทำให้จีนรู้สึกเสียอารมณ์มาก

ในคืนที่สี่ โรเซ็ทเต ยังกลับบ้านดึกเช่นเคย ตอนนั้นจีนไม่เชื่อคำตอบของภรรยา ดังนั้นในเช้าวันต่อมาซึ่งเป็นวันหยุด จีนขอภรรยาของเขาพาเขาไปที่บ้านพี่สาวของเธอ

โรเซ็ทเต พาสามีไปที่โบสถ์ซึ่งมีป้ายเขียนว่า “ชีวิตชั่วนี้รันดร์” จีนรู้สึกแปลกใจเมื่อภรรยาบอกว่าไปบ้านพี่สาว แต่ที่จริงเธอมาที่โบสถ์ จีนรู้สึกคลายความกังวลลงบ้างที่เธอว่าไปบ้านพี่สาว แต่เธอไปฟังการประชุมเทศนาเรื่องของพระเจ้า เธอไม่ได้ใช้เวลาไปทำสิ่งอื่นใด ที่เขารู้สึกหึงหวงในตัวเธอ เมื่อเขาได้สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่โบสถ์คนหนึ่ง เขาได้ทราบว่าช่วงนี้ทางโบสถ์จัดให้มีการประชุมฟื้นฟูเรื่องการผสมผสานระหว่างความเชื่อของคริสเตียน และประเพณีวัฒนธรรมของชาวแอฟริกัน

ตกเย็น จีนไปดักกรอภรรยาที่ศาลาหน้าโบสถ์ เพื่อจะดูว่า ภรรยาไปประชุมที่โบสถ์จริงหรือเปล่า เขาไม่เข้าไปฟังในโบสถ์ แค่นั่งรอดูที่ศาลาหน้าโบสถ์สามคืนติดต่อกัน ก็ได้สังเกตเห็นภรรยาของเขาไปฟังในการประชุมทุกคืน ในคืนที่สี่สตรีวัยกลางคน ซึ่งน่าจะเป็นเจ้าหน้าที่โบสถ์ ได้มาเชิญเขาเข้าไปฟังในโบสถ์ เมื่อเขาบอกว่าเขาขอหนึ่งรอกภรรยาข้างนอก สตรีคนนั้นบอกว่า ถ้าเขาอยากกรอภรรยาเท่านั้นก็น่าจะไปนั่งรอที่ป้ายรถเมล์ที่ถนนหน้าโบสถ์ เมื่อเป็นเช่นนี้ จีนจึงตัดสินใจเข้าไปฟังในโบสถ์แม้จะไม่ค่อยเต็มใจนัก

เรื่องที่ศาสนาจารย์นำเสนอในโบสถ์นั้นน่าสนใจ และสมาชิกในโบสถ์ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น เมื่อเขาไปฟังเรื่องราวในคืนต่อไป สิ่งที่เขาได้รับฟังเป็นคำสอนของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน เพื่อไถ่บาปมนุษย์ทั้งปวง ผู้หนึ่งผู้ใดเชื่อและติดตามพระองค์ พวกเขาจะถูกเรียกว่าคริสเตียน หรือผู้ติดตามพระคริสต์ และคริสเตียนได้สิทธิพิเศษที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าได้ ในเรื่องปัญหา และความลำบากในชีวิตทุกอย่าง จีนจึงรับเชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาไปในการประชุมทุกคืนกับภรรยาจนวันสุดท้ายของการประชุม

ต่อมาเขา และภรรยาไปประชุมในโบสถ์เฉพาะในการประชุมประจำสัปดาห์คือในวันอาทิตย์จากเก้าโมงเช้าถึงเที่ยงวัน ต่อมาเมื่อโรเซ็ทเตครรภ์แก่ เธอหยุดไปนมัสการที่โบสถ์ และต่อมาเธอได้คลอดบุตร และเสียชีวิตลงอย่างไม่คาดฝัน เรื่องนี้ทำให้จีนรู้สึกเสียใจมาก จีนได้อธิษฐานว่า “ถ้าโบสถ์นี้เป็นโบสถ์แท้จริง ขอพระเจ้าดลใจให้ความเศร้าของข้าพเจ้าค่อยคลายลงในสามเดือน แต่ถ้าไม่ข้าพเจ้าขอลาจากโบสถ์ตลอดไป” จีนไม่เคยกลับไปนมัสการที่โบสถ์แห่งนั้นอีกต่อไป แม้ความเศร้าจะค่อย ๆ ทุเลาลงในเวลาหนึ่งปีโดยประมาณ

สามปีต่อมา จีนสังเกตเห็นว่าที่สนามฟุตบอลชั่วคราว ใกล้บ้านของเขามีต้นที่ขนาดใหญ่กางอยู่หนึ่ง หลัง เมื่อเขาหยุดยืนดูต้นที่หลังนั้น ดูเหมือนมีเสียงไฟระงุ่นระงอนพุดกับเขาว่า “นี่คุณเรามาที่นี่เพื่อคุณนะ”

จีน หันหน้าไปรอบๆ เพื่อจะดูว่า มีใครกำลังพุดกับเขา แต่เขาไม่เห็นใคร ขณะที่เขาออกเดินตรงไปที่บ้านของเขา มีเสียงพุดกับเขาอย่างเดิมอีก จีนหยุดเดินหันมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นใครเลย ขณะที่เขายังสงสัยว่าหุแว่วไปเอง พลันได้ยินเสียงพุดอีกว่า “เชิญเข้าไปนั่งฟังพระกิตติคุณสิ” จีน จึงตัดสินใจเข้าไปนั่งเก้าอี้ในต้นต้นบนเก้าอี้แถวหลังสุดตัวหนึ่ง

ผู้ประกาศเริ่มกล่าวต้อนรับว่า “นี่เป็นการเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณครั้งแรกของการประชุมฯ ต่อเนื่องสิบคืน” ผู้นำเสนอหลักเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส สิ่งที่น่าพิศวงที่ใจกำลังใจแก่จีนมาก เขาจึงไปในการประชุมที่ต้นที่ทุกคืนติดต่อกัน พอฟังพระกิตติคุณในคืนที่หกเสร็จลง เขาเปิดใจกับศาสนาจารย์ผู้เทศนา ที่ออกมาจับมือลาผู้มาฟังที่หน้าต้นที่ประชุมว่า “อาจารย์ครับ ผมพอรู้เรื่องเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียน แม้ผมยังไม่รู้หลักข้อเชื่อของเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสทุกข้อ แต่ผมก็อยากจะรับบัพติศมาในคืนที่ผ่านมา และโดยเฉพาะในคืนนี้ด้วย”

ผู้ประกาศพระกิตติคุณเปิดยิ้มกว้าง พุดว่า “องค์พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์กับคุณโดยตรงเมื่อเป็นเช่นนี้ให้เราไปที่สระน้ำของหมู่บ้าน และผมจะรับบัพติศมาให้คุณในคืนนี้เลย” และจีนได้รับบัพติศมาในคืนที่หกของการประชุมนั่นเอง

ปัจจุบัน จีนเป็นสมาชิกที่เข้มแข็งของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส บ่อยครั้งเขาหวนคิดถึง “เสียงไฟระงุ่นระงอน” ที่เขาได้ยิน ขณะที่เขากำลังจะเดินผ่านต้นที่เปิดการประชุมเผยแพร่ที่สนามฟุตบอลชั่วคราวใกล้บ้านของเขา จีนกล่าวเป็นพยานหลายครั้งว่า “เสียงของพระเยซูผู้ช่วยให้รอดนำผมให้ค้นพบทางเดินที่ถูกต้อง...พระเยซูทรงดำรงอยู่ในชีวิตของผม”

เมื่อสามปีที่แล้ว เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามจากทั่วโลก ได้ส่งไปช่วยสร้างโรงเรียนมัธยมที่มีนักเรียน 280 คนซึ่งโรงเรียนแห่งนั้นถูกสร้างขึ้นในตัวเมืองซึ่งเป็นบ้านเกิดของจีน คือเมืองลิเบรอวิล ประเทศกาบอง ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปสร้างโรงเรียนระดับประถมสองแห่ง ในประเทศไลบีเรียแห่งหนึ่ง และประเทศกินี อีกแห่งหนึ่ง ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่านด้วย..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- ลิเบรอวิล เป็นเมืองหลวง ของประเทศกาบอง เป็นเมืองท่าของแม่น้ำ โกลโมซึ่งอยู่ใกล้อ่าวกินีและเป็นศูนย์กลางการค้าชายฝั่ง
- พื้นที่ดั้งเดิมของประเทศกาบอง เป็นถิ่นที่อยู่ของ ประชากรชาวปิกมี (ชนแอฟริกันดั้งเดิมเผ่าหนึ่งผิวดำ และมีรูปร่างตัวเล็ก และเตี้ยกว่าเผ่าอื่นๆ) ต่อมาภายหลังชาวพื้นเมืองบันตู ได้อพยพเข้ามายึดครองพื้นที่
- ประมาณ 85% ของประเทศกาบองปกคลุมไปด้วยป่าฝน อีก 11%ได้ถูกจัดให้เป็นสวนสาธารณะแห่งชาติ สวนบางแห่งเหล่านี้กลายเป็นสวนธรรมชาติใหญ่ที่สุดในโลก

- ประเทศกาบอง ประกอบด้วยประชากรส่วนใหญ่อยู่ในวัยเด็ก และวัยรุ่น ประมาณ 40% ของประชากรมีอายุต่ำกว่า 15 ปี และประมาณ 56% มีอายุระหว่าง 15-64 ปี และประชากรที่อายุเกิน 65 ปี มีเพียง 4%
- ประเทศกาบองมีวัฒนธรรมในการทำหน้ากากระบายสีสวยงาม และแปลกๆ แต่ละกลุ่มหรือเผ่าพันธุ์มีความแตกต่างหลากหลาย ชาวกาบองใช้หน้ากากเพื่อเยินยอบรรพบุรุษ และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของงานออกร้าน หรือส่งเสริมสินค้าต่างๆ แม้แต่ในงานศพยังมีการประดิษฐ์หน้ากากขึ้นมาเฉพาะงาน มีหน้ากากสำหรับการปกป้องภัยอันตราย และหน้ากากส่งเสริมการเกษตรกรรม หน้ากากมีความแตกต่างในรูปแบบ อันรวมไปถึงรูป “เรขาคณิต” หน้ากากมีลักษณะประหลาดเกินจินตนาการก็มาก หรือหน้ากากที่มีรายละเอียดยิบเยิบเหมือนกับหน้าคนจริงๆ ก็มีอยู่ไม่น้อย

วันที่ 15 สิงหาคม 2020
การอธิษฐานและการข่มเหง

เล่าโดย ไมมูนอะ บันเการา วัย 29 ปี...สาธารณรัฐกินี

เมื่อผู้รับใช้ในโครงการประกาศรณรงค์เปิดทั่วโลกชาวเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสนคนหนึ่งมาเคาะประตูบ้านเพื่อทักทาย และพูดคุยกับเราที่ระเบียงหน้าบ้านของเราที่เมืองโคนากรี ประเทศกินี

เขายื่นหนังสือเล่มบาง ๆ ให้ฉันเล่มหนึ่ง บนหน้าปกมีคำว่า “พระเยซู” อยู่ที่มุมปก ฉันบอกให้ผู้ที่เข้ามาเยือนคนนั้นยื่นหนังสือให้กับ “อัลฟา” สามีของฉัน

อัลฟา รับหนังสือขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งอัลฟาไม่ถนัดเขาจึงยื่นหนังสือเล่มเล็กให้กับฉันพูดว่า “ที่รักอ่านให้ฟังบ้างสิ หนังสือเขียนว่าอย่างไร” ฉันโยนหนังสือเล่มเล็กที่ถืออยู่ลงไปยังระเบียง พร้อมกับพูดว่า

“ฉันไม่ใช่คริสเตียน ฉันไม่สามารถสัมผัสบางสิ่งทำนองนี้ได้” ฉันเปิดประตู และเข้าไปในบ้าน ฉันไม่อยากจะยินสิ่งใดๆ เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ โดยเฉพาะตอนนี้เป็นเวลาที่จะทำอะไรตามรอบเวียนพอดี

แต่ฉันเริ่มทำอะไรตามไม่ได้ ฉันรู้สึกหงุดหงิดมาก จนจิตใจฉันไม่สงบพอ ฉันยังได้ยินแขกชาวแอ๊ดเวนตีสนพูดคุยกับสามีของฉันที่นอกระเบียงหน้าบ้าน แขกได้ถามสามีของฉันว่า “คุณอยากให้ผมอธิษฐานเผื่อคุณในเรื่องอะไรบ้างไหม”

อัลฟาบอกว่า “ผมต้องการงานทำ ผมได้รับการฝึกเป็นช่างเทคนิคด้านไฟฟ้ามา ยังหางานประจำทำไม่ได้ ที่ผ่านมามีงานเป็นชิ้นเล็กๆ รายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่าย ตอนนี้ภรรยาของผมก็เริ่มตั้งครุฑ เรามีความจำเป็นจะต้องใช้เงินมากขึ้น ถ้าอย่างไรอธิษฐานเพื่อการตั้งครุฑของเธอด้วย”

เมื่อฉันได้ยินสามีพูดอย่างนั้น ฉันเปิดประตูบ้านออกไป และบอกกับแขกที่เป็นแอ๊ดเวนตีสนในสิ่งที่แม้แต่สามีของฉันยังไม่ทราบ “ฉันไปพบแพทย์เมื่อบ่ายวานนี้ เขาบอกว่าทารกในครรภ์ของฉันไม่สมบูรณ์ ไม่ทราบว่าจจะรอดหรือไม่”

สามีของฉันรู้สึกช็อกกับข่าวใหม่ “โปรดอธิษฐานเผื่อฉันด้วย” ฉันขอร้องแขกแอ๊ดเวนตีสน และเขาพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นให้เราอธิษฐานพร้อมกันตอนนี้เลยนะครับ”

“พระบิดาที่รัก ขอทรงโปรดให้ทารกในครรภ์ของสตรีผู้นี้มีความแข็งแรงขึ้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

เมื่อหนุ่มแอ๊ดเวนตีสนอธิษฐานเสร็จ เขาก็มองเก็บหนังสือเล่มเล็กที่พื้นขึ้นมา แล้วเขียนเบอร์โทรศัพท์ของเขาลงไป พร้อมกับเขียนชื่อแบบอ่านได้ง่ายว่า “ทรานคิล แฟลสินาเดาโน” แล้วยื่นให้กับ อัลฟา พร้อมพูดว่า “โปรดรับไว้ บางทีวันหนึ่งภรรยาของคุณจะอ่านสิ่งดีๆ ในหนังสือเล่มเล็กนี้ให้คุณฟัง”

เมื่อแขกชาวแอ๊ดเวนตีสนจากไปพ้นสายตา ฉันฉีกหนังสือเล่มเล็กนั้นทันที และโยนทิ้งไป ฉันชอบที่เขอธิษฐานเผื่อฉัน แต่ฉันไม่ต้องการมีส่วนใดๆ กับศาสนาคริสต์”

คืนนั้นฉันนอนหลับได้ดีเป็นครั้งแรกในรอบสามเดือน ความเจ็บปวดที่เคยมี รวมทั้งเลือดที่ไหลออกทางช่องคลอดเบาบางลง วันนั้นฉันไปตรวจที่โรงพยาบาลอีก ฉันได้รู้ว่า ที่แพทย์บอกว่า การตั้งครุฑของ

ฉันมีปัญหา ทารกในท้องอาจเสียชีวิต ปรากฏว่าแพทย์ได้วินิจฉัยผิดพลาดไป เพราะที่จริง ฉันยังไม่ได้ตั้งครรภ์เลย

ในเย็นวันเดียวกันบุตรชายวัย 7 ขวบ ชื่อ “แอนโทนี่” ของฉันมีอาการตัวร้อนมาก แสดงว่าเขามีไข้ ฉันรีบนำเขาไปที่โรงพยาบาล และหมอให้ยามาทานที่บ้าน แต่ตกกลางดึกอาการตัวร้อนของลูกชายกลับมาอีก ฉันจำได้ว่าฉันขอให้แขกชาวแอดเวนตีอิชฐานเพื่ออาการเจ็บป่วยของฉัน และบัดนี้อาการผิดปกติในตัวหายไปแล้ว อีกทั้งสามารถนอนหลับได้ดี ตอนนี้ฉันอยากให้เขาอธิษฐานเพื่อลูกชายของฉัน แต่ฉันก็ได้ฉีกหนังสือเล่มเล็กที่มีเบอร์โทรศัพท์ของเขาโยนทิ้งไป ฉันนึกตำหนิตัวเองที่ใจร้อนเกินควร

วันต่อมาฉันคิดถึงหมายเลขโทรศัพท์ของแขกชาวแอดเวนตีอิช พลันฉันได้ยินเสียงเคาะที่ประตูเมื่อเปิดประตู เป็นทรานคิล ชาวแอดเวนตีอิชนั่นเอง ฉันพูดกับเขาว่า “ฉันอยากเจอคุณพอดี ฉันได้ทำเบอร์โทรศัพท์ของคุณหายไป วันนี้ฉันใคร่ขอให้คุณอธิษฐานเพื่อแอนโทนี่ลูกชายของฉัน เขาตัวร้อนเป็นไข้ตั้งแต่เมื่อวานนี้ แพทย์จ่ายยาให้มาทาน ทานยานั้นแล้ว แต่อาการตัวร้อนลดลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โปรดอธิษฐานเพื่ออาการไข้ ตัวร้อนของลูกชายฉันด้วย” ทรานคิลได้ยื่นอธิษฐานเพื่อแอนโทนี่ตรงหน้าระเบียบงั้นเอง และอาการเป็นไข้ตัวร้อนของเขาดีขึ้นในตอนบ่ายแก่ๆ พอตกเย็นอาการตัวร้อนของแอนโทนี่หายไประยะหนึ่ง

อัลฟา และฉันรู้สึกอัศจรรย์ใจ แต่ก็ยังไม่ต้องการไปนมัสการที่โบสถ์ตามคำเชิญของชาวแอดเวนตีอิช แต่ฉันนึกถึงคำอธิษฐานของทรานคิล แขกแอดเวนตีอิชอยู่เสมอ หนึ่งในเดือนผานไป ฉันตัดสินใจไปเยี่ยมที่โบสถ์แอดเวนตีอิช ฉันได้รับการสัมผัสอย่างลึกซึ้งในคำเทศนา และฉันตั้งใจจะไปนมัสการทุกวันสะบาโต

อย่างไรก็ดี อัลฟา สามี่ของฉันไปร่วมนมัสการที่โบสถ์แอดเวนตีอิชเพียงสองครั้ง แล้วเพื่อนคนหนึ่งของเขาวิจารณ์โบสถ์แอดเวนตีอิชว่า “ถ้าอัลฟาไปนมัสการที่โบสถ์แอดเวนตีอิชเป็นประจำเขาจะสูญเสียอิสรภาพด้านจิตใจ” ดังนั้นเขาจึงหยุดไปนมัสการที่โบสถ์ ที่จริงอัลฟา ต้องการให้ฉันหยุดไปที่โบสถ์ด้วย แต่ฉันไปนมัสการโดยไม่มีเขา ไม่นานต่อมาเขาก็จับได้ว่า ฉันไปนมัสการที่โบสถ์แอดเวนตีอิชทุกวันสะบาโต เพื่อนคนหนึ่งบอกกับเขาว่า เขาเห็นฉันเข้าไปในโบสถ์แอดเวนตีอิช

อัลฟา เริ่มทบทวนฉัน มีครั้งหนึ่งที่เขาทบทวนฉันรุนแรงมาก จนฉันต้องไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลแต่ฉันยังแอบไปนมัสการ ฉันได้เรียนรู้หลักข้อเชื่อเพิ่มขึ้นในชั้นเรียนสะบาโต ที่โบสถ์ฉันได้พบว่า ทรานคิลทำงานเป็น “ผู้ประกาศพระกิตติคุณรุ่นบุกเบิก” ซึ่งมีเครือข่ายในคริสตจักรแอดเวนตีอิชทั่วโลก ทรานคิลสอนพระคัมภีร์ให้ฉันหลายเดือนต่อมา และฉันตัดสินใจรับบัพติศมาหลังจากที่ได้ค้นพบว่า สมาชิกของคริสตจักรถือปฏิบัติพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัด

อัลฟา สามี่ยังทบทวนฉัน ทุกครั้งที่ฉันเปิดปากพูดเป็นพยาน เขาตบหน้าฉัน และต่อมาไม่พูดคุยกับฉัน เราแม่แต่แยกเตียงกันนอน เขาปฏิเสธที่จะให้ความรัก ความเอาใจใส่ลูกชายของเรา ส่วนฉันอธิษฐานเพื่อสามี่ทุกวัน

ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่ฉันชื่นชอบ มีถ้อยคำกล่าวว่า “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระบิดา จงวางใจในเราด้วย” (ยอห์น 14:1)

ไมมูอะ กล่าวเป็นพยานต่อว่า “ แม่ฉันจะถูกข่มเหงจากสามี่ แต่ฉันมีสันติสุขในใจ ทั้งนี้เพราะฉันมีพระคริสต์สถิตอยู่ในใจของฉัน ขอพี่น้องคริสเตียนอธิษฐานเพื่อฉันด้วย ขอให้ฉันได้ประสบชัยชนะ ขอให้สามี่ของฉัน กลับใจมาเชื่อในพระเจ้าในวันหนึ่งข้างหน้า”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนมัธยม (แบบมีหอพักนักเรียน และนักเรียนไป-กลับ) จากชั้นที่ 1 ถึงชั้น 12 ซึ่งบุตรชายของ “ไมมูนอะ” และเด็กคนอื่นๆ จะได้เข้าเรียนในโรงเรียนแอ็ดเวนตีส ในเมืองโคนาคริ ประเทศกินี ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ช่วยถวายทรัพย์เพื่อส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในประเทศกินี และได้อธิษฐานเพื่องานของพระเจ้าในประเทศกินีด้วย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- งานของพระเจ้าเริ่มต้นในประเทศกินี เริ่มในปี 1987 เมื่ออาสาประกาศศาสนาภิรรรยา จากยุโรปเข้ามาในประเทศกินี อย่างเงียบๆ ในเดือนเมษายน ปี 1992 ต่อมาเมื่อมีอีกหลายคนอพยพจากไลบีเรีย เข้ามาตั้งรกรากในประเทศกินี ซึ่งในจำนวนผู้อพยพ มีชาวแอ็ดเวนตีสหลายคนมีทั้งสมาชิกสามัญ และศาสนาจารย์ และศาสนาจารย์หนึ่งคนคือ “ดับบลิว. โอลอยสิอุส” (W.Oloysius) ได้ เริ่มงานในประเทศกินี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 22 สิงหาคม 2020

การอดอาหารเพื่อครอบครัว

เล่าโดย ทรานคิล ฟาสลีนาเดาโน วัย 34 ปี...สาธารณรัฐกินี

ประตูใหญ่ของรั้วบ้านเปิดอยู่ ผมจึงเดินไปตามถนนเล็กๆ ผ่านสนามหญ้าเข้าไป ผมมองเห็นสามี ภรรยาเจ้าของบ้านยืนคุยกันที่ระเบียงหน้าบ้าน ไม่ไกลออกไปมีเด็กชายสองคนยังเล่นของเด็กบางอย่างบน พื้นไม้ห่างออกไป

“สวัสดีตอนเช้าครับ” ผมเอ่ยทักเจ้าของบ้านก่อนพร้อมกับการเปิดยิ้มกว้าง “ผมชื่อ ทรานคิล ฟาสลีนาเดาโน ผมมีความยินดีที่ได้มาเยี่ยมคุณที่บ้าน” จากนั้นผมหันไปถามเด็กคนโตซึ่งน่าจะไปโรงเรียนแล้ว “หนูชอบไปโรงเรียนไหม...วันนี้หนูได้เรียนรู้อะไรบ้าง”

เด็กชายคนพี่ยิ้มให้ผม และเริ่มท่อง เอ.บี.ซี.ดี....ให้ผมฟัง ผมหันไปกล่าวชมกับพ่อแม่ เด็กว่า “ลูกๆ ของคุณเป็นเด็กฉลาด” ผู้เป็นพ่อแม่ของเด็กรู้สึกผ่อนคลาย เมื่อเห็นว่า ผมมองเห็นคุณค่าใน ลูกทั้งสองของพวกเขา ผมเอ่ยถามชื่อของสองสามีภรรยา..

“ฉันชื่อ ไมมูนอะ บันเการา” ฝ่ายผู้หญิงเป็นผู้ตอบ “ผมชื่อ อัลฟา” ฝ่ายสามีบอกชื่อของเขาบ้าง ผมเปิดกระเป๋าแบบนักธุรกิจ และหยิบหนังสือเล่มบางๆ เล่มหนึ่งยื่นให้สองสามีภรรยา พลังบอกว่า “หนังสือมี เนื้อหาชื่อ... ‘ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์’” แล้วกล่าวเพิ่มเติมว่า “นี่ถือว่าเป็นข่าวดี” เพราะเป็นพระ วาจาของพระเจ้า”

พอผมยื่นหนังสือให้กับสามี เขาเอ่ยขึ้นว่า “หนังสือนี้เขียนในภาษาฝรั่งเศส ผมอ่านไม่ถนัด” แล้ว เขายื่นหนังสือให้ภรรยา พูดว่า “ที่รักอ่านให้ผมฟังสิ หนังสือเขาว่าอะไรบ้าง” ภรรยาไม่พูดอะไรเลย แต่โยน หนังสือลงยังพื้น เป็นการปฏิเสธอย่างไม่เห็นคุณค่าแม้สักนิด แล้วเธอเปิดประตูเดินเข้าบ้านไป เพื่อไปทำ ละครหัดรอบเย็น ผมถามอัลฟาว่า “คุณมีอะไรที่จะให้ผมอธิษฐานเพื่อไหม” ขณะผมยังพูดคุยกับผู้เป็นสามี ผู้เป็นภรรยาเปิดประตูออกมาอีกครั้งหนึ่ง และบอกว่า “โปรดอธิษฐานเพื่อสุขภาพของฉันด้วย”

ผมตระหนักว่า ไม่ว่าสามีหรือภรรยาต่างไม่ต้องการอ่านหนังสือเล่มเล็ก เพราะมีชื่อของพระเยซูอยู่ที่มุมปก สำหรับผู้คนที่ยังไม่เป็นคริสเตียน ส่วนใหญ่พวกเขาไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับพระนามของพระเยซู เพราะถ้าพวกเขาสนใจก็จะเป็นความบาป เมื่อเห็นว่าสองสามีภรรยาไม่มีความสนใจ ผมจึงกล่าวลาแล้วเดิน ออกจากบ้านพวกเขาไป แต่ขณะเดียวกันผมตั้งใจว่าจะอธิษฐาน และอดอาหารเพื่อพวกเขา ขณะเมื่อเดิน พ้นประตูรั้วไป ผมหยิบปากกาออกมาเขียนชื่อสามีภรรยาผู้นั้นบนแผ่นกระดาษ และสอดไว้ในพระคัมภีร์ เป็น เวลาสามวันที่ผมไม่กินอาหาร หรือดื่มน้ำในช่วงแสงสว่างของกลางวัน และตอนเย็นผมทานอาหารเบาๆ มี กล้วย ส้ม และข้าวต้ม

เพราะในช่วงกลางวันผมไม่มีเวลาอธิษฐานเพื่อสามีภรรยาผู้นี้ เนื่องจากผมมีนัดสอนพระคัมภีร์ หลายราย โดยต้องสอนแยกจากกัน และออกเยี่ยมเพื่อหาผู้ที่สนใจใหม่ ในฐานะที่ผมทำงานเป็นผู้ประกาศ พระกิตติคุณรุ่นบุกเบิกทำหน้าที่แสวงหากคนสนใจใหม่ ตอนกลางคืนก่อนนอนผมอธิษฐานขอพระเจ้าปลุก ผมตอนเที่ยงคืนเพื่ออธิษฐานหนึ่งชั่วโมง แล้วนอนต่อ ตื่นตีสี่อธิษฐานอีกครั้งเพื่อสามีภรรยาผู้นี้ และ ครอบครัวของพวกเขาอีกรอบหนึ่ง

“ผมขอบคุณพระเจ้าที่นำผมให้ไปพบกับครอบครัวนี้” ผมอธิษฐาน “ขอน้ำพระทัยของพระองค์ได้รับการเติมเต็มในดวงใจของพวกเขา ขอพระองค์เสด็จไปเยี่ยมพวกเขาก่อนสามวันจะผ่านพ้นไป”

วันที่สามได้จบลงในวันสะบาโต ผมตัดสินใจไปเยี่ยมอัลฟาและไมมูนอะหลังเลิกนัมัสการที่โบสถ์ และผมอธิษฐานอีกครั้งเพื่อการเยี่ยมเยียนในเที่ยวนี้ ผมไม่ได้พยายามโน้มน้าวให้พวกเขากลับใจใหม่ เพราะนั่นเป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ผมขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่กับผมตลอดการเยี่ยมพวกเขาในวันนี้

ขณะที่อยู่ในโบสถ์ ช่วงชั่วโมงวันสะบาโต ผมมีความรู้สึกที่รีบร้อนว่า เลิกโบสถ์ให้ผมเดินทางไปเยี่ยมพวกเขาทันที หากพวกเขาอาจเดินทางไปไหนก่อนที่ผมจะไปถึงบ้านพวกเขา

เมื่อผมไปถึงบ้านของสามีภรรยา ไมมูนอะ ทักทายผมด้วยความกระตือรือร้น และบอกผมว่าเธอมีอาการดีขึ้นหลังจากที่ผมได้อธิษฐานเผื่อ ไมมูนอะรู้สึกสบายขึ้น เธอกล่าวขอบคุณ และขอให้ผมอธิษฐานเผื่อลูกชายของเธอ ซึ่งตัวร้อนเป็นไข้ ผมก็ได้อธิษฐานต่อนั้นเลย อธิษฐานเสร็จ ผมบอกลาและตอนเย็นผมกลับไปเยี่ยม และถามเกี่ยวกับอาการป่วยของของลูกชายของเธอ

เมื่อผมกลับไปเยี่ยมลูกชายของไมมูนอะ ในตอนเย็น ผมเห็นเด็กคนนั้นกำลังเล่นเกมอะไรสักอย่างกับเพื่อนอีกสามคน ไมมูนอะพูดพลางชี้มือไปยังลูกชายของเธอพูดว่า “ฉันขอบคุณจริงๆ ที่คุณได้อธิษฐานเผื่อเขา ตอนนีเขากลายเป็นปกติแล้ว... ขอขอบคุณพระเจ้าของคุณ”

ผมขอให้ไมมูนอะเรียกลูกชายของเขามาหาเพื่อจะอธิษฐานร่วมกัน ผมได้รับการหนุนใจให้เอ่ยชื่อเด็กในการอธิษฐานขอบคุณพระเจ้า

“เป็นพระเยซูที่ทรงรักษาอาการป่วยลูกชายของคุณ” ผมอธิบายให้ทั้งแม่ และเด็กชายรับรู้อย่างนั้นเราจะอธิษฐานโดยออกพระนามของพระองค์”

“ให้เราภักดิ์ระงับพร้อมกัน” ผมเริ่มการอธิษฐานว่า “ขอบคุณพระบิดา พระองค์สมควรได้รับพระเกียรติ และพระสิริ พระองค์ทรงได้ทำการอัศจรรย์ ทรงรักษาอาการเป็นไข้ตัวร้อนของ.... เด็กชายคนนีให้หายเป็นปกติในเวลาอันสั้น...ขอขอบคุณพระองค์ในนามพระเยซู ชาวซาเรีธ... ..อาเมน”

หนึ่งเดือนต่อมา อัลฟาและไมมูนอะได้มานัมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส หลังจากนั้นไม่นานอัลฟาได้หยุดไป ขณะที่ไมมูนอะยังมาร่วมประชุมต่อทุกวันสะบาโต ไมมูนอะถูกสามีตบหน้า หรือถูกตีแทบทุกวันสะบาโต เมื่อเธอมานัมัสการที่โบสถ์ เพราะสามีไม่ชอบใจที่ภรรยาไปโบสถ์ ต่อมาไมมูนอะบอกกับทรานคิลว่า โปรดสอนพระคัมภีร์ให้ฉันด้วย ฉันต้องการคำสอนของพระคัมภีร์

ทรานคิล เริ่มสอนพระคัมภีร์ให้กับไมมูนอะ ต่อมาไม่นาน เธอเริ่มอ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวเธอเอง และเป็นพยานว่า “ฉันจะติดตามพระเยซูตลอดไป” และเธอได้ถวายชีวิตให้กับพระองค์

อัลฟายังคงเขียนตีไมมูนอะเป็นครั้งคราว ไมมูนอะได้พบข้อพระคัมภีร์ที่ให้อำนาจใจแก่เธอใน มัทธิว 10:37 ซึ่งพระเยซูทรงตรัสว่า “ผู้ใดที่รักบิดา มารดา ยิ่งกว่ารักเรา ก็ไม่มีค่าควรกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา” .. “ผู้ที่เอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด” (ข้อ 39)

ไมมูนอะ และทรานคิล ได้ทำการอดอาหาร และอธิษฐานร่วมกันเพื่อ อัลฟาสามีของเธอ ทรานคิล กล่าวว่ “ผมเองมีความสุขมากที่ไมมูนอะรักพระเยซู และรักความจริง และมีความปรารถนาที่จะให้คนอื่น ๆ ได้รับเอาความรอดของพระองค์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนมัธยมโกบายา ซึ่งโรงเรียนแห่งนี้ จะมีเกรด 1 จนถึงเกรด 12 โรงเรียนแห่งนี้จะมีหอพักชาย-หญิง และรับเด็กไปเข้า-เย็น กลับด้วย โรงเรียนแห่งนี้จะสร้างที่เมืองโคนาครี ประเทศกินี ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ไม่ลืม พันธกิจของพระเจ้าในประเทศกินี และโปรดระลึกถึงทรานคิล ในคำอธิษฐานของพี่น้องด้วย...ขอพระเจ้าทรง อวยพระพรให้พี่น้องทุกท่าน...ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 29 สิงหาคม 2020

การคลานเหมือนเด็กทารก

เล่าโดย โอมู เทาเร วัย 55 ปี...สาธารณรัฐกินี

โอมู เทาเร รู้ว่าตนเองเจ็บป่วยทั้งกายและใจ อย่างน่ากลัว หลังจากที่สามีได้ตายจากไป

เข้าของเธอบวมมาก และเธอเจ็บปวดสุดๆ ขณะที่ก้าวเดินแต่ละก้าว ตกกลางคืนเธอนอนไม่ค่อยหลับ เมื่อเธอต้องการเคลื่อนไหวไปมาในบ้านของเธอเอง บ้านซึ่งตั้งอยู่ในเมืองโคนาคริ เธอต้องคลานเหมือนเด็กทารก

คุณลุงของเธอ ซึ่งมีอายุมากกว่า “โอมู” ขับรถพาเธอไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญตามโรงพยาบาลหลายแห่ง แต่ไม่มีแพทย์คนไหนช่วย โอมู เทาเร ได้ย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านของครอบครัว ซึ่งในบ้านหลังนั้นมีลุงป้า รวมทั้งน้องสาว และมีญาติคนอื่นๆ อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันรวมทั้งโอมู สิบสองคน

เวลา 4 ปีผ่านไป สำหรับโอมู เทาเร รู้สึกว่ายาวนานมาก เป็นปีที่โอมู ไม่สามารถเดินได้

วันหนึ่งโอมู บังเอิญได้ยึนน้องสาวพูดคุยกับแขกที่มาเยี่ยมในห้องถัดไป แขกที่มาเยี่ยมได้อธิษฐานโดยอ้างพระสัญญาจากพระคัมภีร์ โอมูไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่เธอรู้สึกว่าเธออยากให้คริสเตียนอธิษฐานเพื่อเธอ ด้วยความพยายามอย่างยิ่ง โอมูค่อยขยับลงจากเตียง และใช้มือและเท้าคลานไปยังห้องถัดไป ที่เธอได้ยึนแขกอธิษฐานเพื่อน้องสาวของเธอ

เมื่อไปถึงประตูห้องของน้องสาวซึ่งไม่ได้ปิดประตู เธอร้องขอไปว่า “โปรดอธิษฐานเพื่อฉันด้วยอีกคน แขกผู้มาเยี่ยมคืออาจารย์ทรานคิล นั่นเอง อาจารย์รู้สึกประหลาดใจที่เห็นหญิงสูงอายุ เคลื่อนไหวไปมาด้วยการคลานเหมือนเด็ก ๆ ในวันนั้นอาจารย์ทรานคิล ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโอมู แต่ได้สัญญาว่าเขาจะกลับมาอีกในไม่กี่วันข้างหน้า

สามวันต่อมา โอมูได้ยินเสียงเคาะที่ประตู เมื่อประตูถูกเปิดออก อาจารย์ทรานคิลยืนอยู่ที่หน้าประตูห้องของโอมู

อาจารย์ทรานคิลกล่าวทักทายว่า “มา มา ผมมาวันนี้เพื่ออธิษฐานให้คุณแม่ โอมูรู้สึกตื่นเต้นดีใจอย่างที่สุด

อาจารย์ทรานคิลเปิดพระคัมภีร์ของเขา และอ่าน 1 ยอห์น 4:4 ซึ่งมีข้อความว่า “ลูกทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ในท่านทั้งหลาย เป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก”

จากนั้นเขาปิดตาลงและอธิษฐานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อชีวิตของบุตรสาวของพระองค์ พระองค์ทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์กลับมาที่นี่ พระองค์ทรงประทานความกล้าหาญให้ข้าพระองค์อดอาหาร และอธิษฐานตลอดสามวันที่ผ่านมาสำหรับสตรีสูงอายุคนนี้ บัดนี้ข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ทรงเยียวยา ‘คุณโอมู’ คนนี้ด้วยเถิดในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ในคืนนั้นโอมูนอนหลับได้ดีเป็นครั้งแรกในหลายปี อาการปวดเข้าของโอมูทุเลาเบาบางลงมาก ในวันรุ่งขึ้นอาจารย์ทรานคิลเดินทางกลับมาอีก เขาได้อธิษฐาน และอดอาหารเพื่อโอมู ต่อไปสองสัปดาห์

วันหนึ่งโอมูถามอาจารย์ทรานคิลว่า โบสถ์ของอาจารย์อยู่ที่ไหน อาจารย์บอกตำบลที่อยู่ของโบสถ์ แอ็ดเวนติส ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของโอมูนัก แต่โอมูไม่สามารถเดินได้ โอมูจึงขอให้ลูกหลานช่วยเหลือ แต่พวกเขาไม่สนใจ เพราะพวกเขาไม่ชอบคริสเตียน ดังนั้นในเช้าวันสะบาโต อาจารย์ทรานคิลขับมอเตอร์ไซค์ของเขาไปที่บ้านของโอมู และจัดให้โอมูนั่งเกาะหลังของเขาไปที่โบสถ์ พอเลิกโบสถ์ก็นำโอมูมาส่งที่บ้าน เป็นอย่างนี้อยู่สามสะบาโต พอถึงวันสะบาโตที่สี่ โอมูสามารถเดินไปโบสถ์ได้ และพอโบสถ์เลิกโอมูเดินกลับบ้านเองตามลำพังได้

อาจารย์ทรานคิล รู้สึกอัศจรรย์ใจที่เห็นโอมูเดินเท้าไปรอบๆ โบสถ์ด้วยตนเอง เขาประกาศว่า “นี่เป็นการอัศจรรย์ของพระเยซู ...อย่างไรก็ตามแม้คุณลุงและคุณป้าในบ้านหลังใหญ่ ต่างก็ดีใจที่เห็นโอมูเดินเห็นได้ ไม่เจ็บปวดทรมานอีกต่อไป แต่พวกเขาไม่รู้สึคดีใจตรงที่ โอมูรับความเชื่อใหม่เป็นคริสเตียน และพวกเขาารู้สึกว่าโอมูสูญเสียความเคารพนับถือของคนในครอบครัวไป เนื่องจากโอมูนับถือศาสนาต่างจากพวกเขา

ลุงใหญ่ในบ้านชื่อ “อะมารา” เรียกประชุมสมาชิกของบ้าน เขายกพระคัมภีร์ปกสิดำขึ้น ด้วยมือข้างซ้าย และในมือขวาเป็นหนังสือธรรมเนียมประเพณีของเผ่าขึ้น แล้วถามโอมู พลังพูดขู่ว่า ถ้ายายไม่เลือกหนังสือธรรมเนียมประเพณีของเผ่า ยายก็จะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของเรา

โอมูคิดถึงช่วงเวลาสี่ปีที่เธอเดินไม่ได้ และต้องคลานสี่เท้า บัดนี้เธอได้รับการรักษาให้หายเดินได้แล้ว โอมูแหงนหน้ามองสวรรค์ แล้วตอบว่า

“ฉันขอเลือกหนังสือพระคัมภีร์ หนังสือที่มีปกสิดำเล่มนั้น”

“ลุงอะมารา” แสดงท่าทางยิ้มเยาะยายโอมู ...พูดขึ้นว่า

“ตอนนี้ยายได้เลือกพระคัมภีร์ ...จงมารับพระคัมภีร์นี้ แล้วเทศนาให้เราฟังสิ” เขาออกคำสั่ง น้ำตาของคุณยายโอมูไหลออกมา เพราะโอมูอ่านหนังสือไม่ได้

คุณยายโอมูพูดปนสะอื้นว่า “คุณลุงก็ทราบที่ฉันอ่านหนังสือไม่ได้” เธอพูดพลาง ร้องไห้พลาง “ฉันไม่เคยไปโรงเรียนเลย แต่ชายผู้ที่อธิษฐานเผื่อฉัน อ่านจากพระคัมภีร์ และอธิษฐานเผื่อฉัน ฉันจึงได้หายจากการเจ็บเข้า ฉันเชื่อในอำนาจของพระคัมภีร์ ซึ่งสามารถทำให้ฉันมีวันนี้ได้ และฉันเชื่อว่าพระคัมภีร์จะทำให้ได้สำหรับทุกคนที่มีความเชื่อ”

ลุงอะมารารู้สึกโกรธมาก สั่งให้ลูกหลานเก็บเสื้อผ้า และสิ่งของของคุณยาย ใส่ตระกร้าแล้วเขาพูดต่อว่า “ตอนนี้ยายโอมูเป็นคริสเตียนแล้ว พวกเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับยายโอมูอีกต่อไป”

ยายโอมู ต้องย้ายจากบ้านหลังใหญ่ เธอถูกรับไปนอนตามบ้านเพื่อนหลายหลัง นับเป็นเรื่องยากลำบากของคนสูงอายุ เมื่อสมาชิกโบสถ์ได้รับทราบถึงสถานการณ์ของคุณยาย พวกเขาได้ช่วยกันบริจาคไม้ประเภทต่างๆ และแรงงาน มารวมตัวกันสร้างบ้านให้ยายบนที่ดินของโบสถ์ นั่นคือบ้านของคุณยายโอมูจนกระทั่งวันนี้

คุณยายโอมู อธิษฐานว่า “ขอบคุณพระเจ้าสำหรับครอบครัวใหม่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออยู่ในพระองค์ตลอดไปชั่วนิรันดร์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปก่อสร้างโรงเรียนมัธยมที่มีหอพัก และรับนักเรียนไปเข้าเรียนกลับ เหมือนโรงเรียนทั่วไป โรงเรียนแห่งนี้จะมีตั้งแต่เกรด 1 ถึงเกรด 12 และโรงเรียนจะตั้งอยู่ที่เมืองโคนาครี ประเทศกินี ที่ความรักของพระคริสต์สามารถสอนให้เด็ก ๆ และเยาวชน

ทั้งหลยจากครอบครัวแอดเวนตีส และครอบครัวผู้ยังไม่เชื่อ...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวาย เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศกีนี...ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน ทั้งครอบครัวด้วย ในนามพระเยซู คริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- ทรัพยากรคือ แร่ธาตุต่างๆ ของประเทศกีนี มีมหาศาล มีศักยภาพจะทำให้ประเทศกีนี เป็นประเทศ ร่ำรวยที่สุดในทวีปแอฟริกา แต่กระนั้นปัจจุบันประชากรของประเทศมีฐานะยากจนมากที่สุดใแอฟริกา
- มีเพียง 27% ของผู้ใหญ่ในประเทศกีนี ที่อ่านออกเขียนได้

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 กันยายน 2020

ความฝันพลาดและเด็กผู้หญิง

เล่าโดย มาเรีย วัย 29 ปี...สาธารณรัฐกินี

นับตั้งแต่อายุได้ 2 ขวบ ที่มาเรียได้ติดตามคุณแม่ของเธอไปหาหอมผี เพื่อทำพิธีขอพรสำหรับธุรกิจของครอบครัวในประเทศกินี

การไปเยี่ยมหอมผีเพื่อทำพิธีขอพรเหมือนวิถีชีวิตที่ต้องทำอยู่บ่อยๆ และดูเหมือนธุรกิจได้รับพรอย่างดี คุณแม่ของมาเรียได้กลายเป็นนักธุรกิจสตรีที่มีฐานะมั่งคั่ง เป็นเจ้าของร้านขายสินค้า “แบรนต์เนม” หลายประเภท และหลายร้านในภาคตะวันตกของแอฟริกา คุณแม่ได้ช่วยให้ลูกสาวคือมาเรียมีฐานะร่ำรวย มาเรียเป็นเจ้าของบ้านหลังใหญ่บริเวณกว้างขวาง มีประตูรั้วแข็งแรง มีรถยนต์หรู 2 คัน มีร้านขายเสื้อผ้าแบบมีสไตล์ และกระบี่ห้อยตั้ง... ร้านที่วางตั้งอยู่ในเมืองโคนากรี ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศกินี

มาเรียเองได้ไปเยี่ยมหอมผีด้วยตัวเองหลายครั้ง แต่ครั้งสุดท้ายตอนเธออายุได้ 24 ปี เมื่อเธอไปทำ “พิธีแก้บน” และเพื่อขอพรในปี 2013 ซึ่งหอมผีบอกว่า ครั้งต่อไปให้หาเด็กทารกมาบูชายันต์เพื่อขอพรหอมผีสิ่งต่างๆ ที่การฆ่าเด็กทารกโดยการเผาถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นสิ่งผิดกฎหมายของประเทศ และบาปหนัก หอมผีบอกว่าถ้าคุณต้องการร่ำรวย ทำมาค้าขึ้น คุณต้องทำพิธีถวายบูชาด้วยเด็กอ่อนที่มีผิวสีเผือก

ก่อนหน้านี้มาเรียเคยซื้อวัวตัวเป็นๆ มามอบให้หอมผี หอมผีและบริวารจะฆ่าวัว และนำเนื้อส่วนหนึ่งมาประกอบพิธี เนื้อที่เหลือเป็นอาหารของหอมผีและบริวาร แต่เมื่อหอมผีแนะนำให้มาเรียนำเด็กผิวสีเผือกมาเผาถวายเป็นเครื่องบูชา เรื่องนี้ทำให้มาเรียเป็นกังวลใจมาก และรู้สึกทรมานจิตใจเป็นอย่างมาก...การถวายบูชาเด็กเป็นการทำบาปอย่างมหันต์ คินหนึ่งมาเรียล้มตัวลงนอน มาเรียฝันพลาด มีเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง หน้าตาผ่องใสมาก เดินเข้ามาและพูดกับเธอหลายประโยค แต่มาเรียไม่เข้าใจว่าเด็กหญิงพูดอะไรกับเธอบ้าง

ในคืนต่อมามาเรียฝันอีก ในความฝันเธอมองเห็นเด็กหญิงคนนั้น คนเดิมที่ปรากฏในความฝันคืนก่อน เด็กหญิงคนนั้นเดินเข้ามาหา มาเรีย และพูดกับมาเรียเหมือนเดิม และมาเรียไม่เข้าใจประโยคที่เด็กหญิงบอก มาเรียเป็นกังวลมาก เธออยากทราบ ว่าเด็กคนนั้นต้องการสื่อสารให้เธอทราบ จะต้องเป็นเรื่องที่สำคัญแน่ ในที่สุดมาเรียจำได้ว่าเด็กคนนั้นพูดว่า “การแก้ปัญหามาไม่ใช้การไปฟังคำแนะนำของหอมผี”

ในคืนที่สาม มาเรียฝันอีก ตอนนั้นเธอได้เสียงขณะที่เธอเดินไปบนถนน มีเสียงแนะนำมาจากที่หนึ่งว่า “ทางแก้ปัญหาคือการอธิษฐานต่อพระบิดา ผ่านทางพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด

เมื่อฉันตื่นจากหลับ ฉันรู้สึกสับสน เพราะฉันยังไม่เป็นคริสเตียน เหตุใดเสียงนั้นแนะนำให้ฉันฟังในพระเยซู ฉันงงงุนสนเท่ห์มาก

มาเรียเล่าความฝันสามคืนให้คุณแม่ของเธอฟัง เล่าเสร็จ ฉันถามคุณแม่ว่า เหตุใดหอมผีแนะนำให้หนูถวายบูชาด้วยทารกที่มีผิวสีเผือก

คุณแม่ไม่ชอบในสิ่งที่ฉันฝันเห็น และเสียงที่บอกฉันให้ทำอะไร คุณแม่แนะนำให้ถวายบูชาด้วยวัว หมู หรือวัวสาว เหมือนที่เคยทำ ฉันเชื่อฟัง จึงจัดการซื้อวัวมาหนึ่งตัว และนำไปให้หอมผีประกอบพิธี

ขณะที่หมอมือเตรียมจะฆ่าวัวเป็นเครื่องถวายบูชา หมอฝึกกล่าวกับมาเรียว่า เมื่อถวายบูชาวัวเสร็จแล้ว เธอจะไม่ฝันประหลาดอีกต่อไป

แต่ในคืนเดียวกับที่ถวายบูชาวัว มาเรียฝันอีก และฝันทุกคืนจนถึงวันสุดสัปดาห์ มาเรียรู้สึกอ่อนเพลียจากความฝัน และมีความกังวลใจมาก แต่ในวันเสาร์นั้น มาเรียตัดสินใจไปเที่ยวซื้อของในห้างเป็นการผ่อนคลาย ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณ 9.00 น. ห้างยังไม่เปิด มาเรียขับรถไปบ้านหลังใหญ่ของเธอ ซึ่งมีพื้นที่กว้าง ชาวต่างประเทศคนหนึ่งต้องการเช่า และจะย้ายเข้าไปอยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เธอจะไปตรวจดูความเรียบร้อยซะหน่อยก่อนไปที่ห้าง ขณะที่ขับรถมาถึงประตูรั้วหน้าบ้าน มาเรียกำลังจะลงจากรถไปกดกริ่ง ให้คนสวนมาเปิดประตูรั้วให้ พลันเด็กหญิงหน้าตาผ่องใสที่มาเรียฝันเห็นหลายคืนได้มาปรากฏที่หน้าต่ารถยนต์ มาเรียตกใจ เด็กคนนั้นมาจากไหน ตอนนั้นเธอกำลังฝันอยู่หรือเปล่า เด็กหญิงถามมาเรียว่า

“คุณอยากจะไปโบสถ์ไหม”

มาเรียรู้สึกประหลาดใจพูดตอบเด็กหญิงไปว่า “ฉันไม่ได้เป็นคริสเตียนนะ” เด็กหญิงพูดต่อว่า “หนูอยากจะไปโบสถ์” มาเรียจ้องมองเด็กหญิงคนนั้น คิดว่าเด็กคนนี้น่าคงพลัดหลงกับแม่หรือพ่อ มาเรียพอทราบว่าเป็นบริเวณใกล้เคียงมีโบสถ์อยู่แห่งหนึ่ง

เด็กหญิงคนนั้นยังคงยืนอยู่ที่เดิม เธอมองหน้ามาเรียแล้วพูดว่า “หนูรู้ว่าโบสถ์อยู่ที่ไหน ให้นำหนูพาคุณนำไปโบสถ์ดีไหม” มาเรียเปิดประตูรถและคิดว่า เราน่าจะนำเด็กหญิงคนนี้ไปที่โบสถ์ อาจเป็นได้ที่พ่อแม่ของเด็กอยู่ที่นั่น หรืออย่างน้อย มีคนที่รู้จักพ่อแม่ของเด็กก็เป็นได้ มาเรียเดินตามเด็กหญิงไป ไม่ไกลนัก เด็กหญิงพาเลี้ยวเข้าซอยถัดไป ก็มองเห็นประตูรั้ว ข้างในเป็นตึกของสำนักคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอดเวนติส ข้างๆ ตึกหลังนั้นมีโบสถ์หลังหนึ่งตั้งอยู่ มีหลายคนยืนอยู่หน้าโบสถ์ สตรีแต่งตัวเรียบร้อยคนหนึ่งเดินเข้าทักทายว่า จะให้เธอช่วยอะไรบ้างไหม

มาเรียตอบว่า มีเด็กหญิงคนหนึ่งชวนฉันให้พามาโบสถ์ พูดพลางมาเรียมองหาเด็กหญิง แต่ไม่พบเด็ก มาเรียมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นเด็กเลย มาเรียรู้สึกงงมาก เด็กหญิงคนนั้นหายไปไหน มาเรียตัดสินใจเล่าเรื่องความฝันของเธอให้สุภาพสตรีคนนั้นฟัง

มาเรียเล่าว่า “ฉันฝันเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาดีมากๆ หลายคืนติดต่อกัน ฉันนำเรื่องไปเล่าให้หมอมือฟัง หมอมือแนะนำให้ฆ่าวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชา ฉันทำตามเขา แต่ก็ยังฝันเห็นเด็กหญิงคนนั้น หลายคืนเป็นเด็กคนเดิม กระทั่งเช้าวันนี้ ไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นเด็กหญิงมีตัวตนจริงๆ เธอชวนฉันให้พามาโบสถ์ ฉันคิดว่าเด็กหลงทาง คงอยากมาเจอพ่อแม่ หรือคนรู้จักในโบสถ์ แต่พอมาถึงโบสถ์ของคุณ.. เด็กคนที่พาฉันมาโบสถ์ได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย”

ผู้หญิงคนนั้นพูดว่า “รอประเดี๋ยวนะคะ ฉันจะไปตามสามีของฉันซึ่งเป็นศาสนาจารย์ เขาจะอธิบายเรื่องความฝันประหลาดให้คุณฟังได้ดีที่สุด ผู้หญิงคนนั้นผลัดไปไม่กี่นาที สามีของผู้หญิงคนนั้น ซึ่งเป็นศาสนาจารย์ได้เดินมาทักทายมาเรีย เมื่อมาเรียเล่าความฝันให้ศาสนาจารย์ฟัง ศาสนาจารย์บอกว่า “พระเจ้าทรงเรียกคุณให้มาเป็นคริสเตียน และเด็กคนนั้นในความฝัน หรือเด็กที่ชวนคุณมาโบสถ์วันนี้คือ ทูตสวรรค์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงรักคุณ พระองค์จึงเรียกคุณมาหาพระองค์ผ่านความฝัน และสุดท้ายทูตสวรรค์ได้เชิญคุณให้มาเข้าโบสถ์ในร่างของเด็กหญิงหน้าตาดีคนหนึ่ง และเด็กคนนั้นได้หายไปเพราะได้นำคุณมาถึงโบสถ์แล้ว และแต่นี้ไปคุณจะไม่ฝันเห็นเด็กนั้น หรือทูตสวรรค์อีก....”

คริสตจักรเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ ได้พบกับการท้าทายหลายประการ ขณะที่ทำการประกาศพระ-
กิตติคุณในประเทศกินี ซึ่งประเทศนี้มีคริสเตียนเพียง 7% ของประชากรทั้งประเทศ มีหลายคนมีท่าที่ไม่เป็น
มิตรกับคริสเตียน...ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนมัธยม
(แบบมีหอพัก และรับนักเรียนไปเช้า-เย็นกลับด้วย) ที่เมืองโคนาคริ เมืองหลวงของประเทศกินี เพื่อโรงเรียน
แห่งนี้จะมีโอกาสสอนเด็กคริสเตียนให้เข้มแข็งขึ้น และสอนเด็กที่ไม่ใช่คริสเตียนให้รู้จักความรักของพระ-
คริสต์...ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจพระเจ้าในประเทศกินี...ขอพระเจ้าทรงอวย
พระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์ ...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- ชาวกินี มีอายุที่คาดหวังไว้โดย เฉลี่ยที่ 56 ปี
- ประชากรชาวกินีส่วนใหญ่ทำงานในภาคเกษตรกรรม ซึ่งมีการจ้างงานประมาณถึง 75% ของประชากร

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 12 กันยายน 2020

ไม่รู้หนังสือแต่สามารถอ่านได้

เล่าโดย มาเรีย วัย 29 ปี...สาธารณรัฐกินี

มาเรียยังไม่เป็นคริสเตียน แต่เธอฝันเห็นเด็กหน้าตาผ่องใสคนหนึ่ง พยายามจะบอกอะไรกับเธอ แต่เธอฟังไม่เข้าใจ มาเรียฝันเห็นเด็กคนเดียวกันหลายคืนติดต่อกัน มาเรียจึงไปเล่าให้หมอผีฟัง หมอผีแนะนำให้ทำพิธีถวายบูชาวัวหนึ่งตัว แล้วความฝันที่รบกวนใจจะหายไป มาเรียทำตามหมอผีแนะนำ แต่เธอยังฝันเห็นเด็กหญิงคนเดิมต่อไป จนในเช้าวันเสาร์เด็กหญิงในความฝันได้ปรากฏตัวกับเธอด้วยตัวตนจริง และนำมาเรียไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส จนได้พบกับอาจารย์ยาโคบที่โบสถ์ อาจารย์ยาโคบเป็นประธานของสำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์แอ๊ดเวนตีส แห่งประเทศกินี ได้ตีความหมายความฝันของมาเรียให้ฟัง

ขณะที่มาเรียเล่าความฝันให้อาจารย์ยาโคบฟัง อาจารย์ฟังแล้วเปิดยิ้มอย่างดีใจในชาติ เสรีจแล้ว อาจารย์พูดเสียงค่อนข้างดังว่า “พระสิริจะมีแต่พระเจ้า”

“สรรเสริญพระนามของพระเจ้าหรือ มาเรียเกือบช็อก เรื่องอะไรทำให้เขาตื่นเต้นดีใจอะไรเช่นนี้ อาจารย์ยาโคบบอกกับมาเรียว่า “ต่อไปนี้คุณไม่ต้องถวายบูชาวัว หรืออะไรอีกแล้ว พูดพลางเขาหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาจากโต๊ะทำงานของเขา แล้วพูดว่า “พระเจ้าทรงกำลังเรียกคุณให้มาเป็นบุตรของพระองค์”

มาเรียพูดแย้งขึ้นมาว่า “ฉันคิดว่าพระเจ้าของคุณคงได้ทำการผิดพลาด เพราะฉันนับถือพระของศาสนาฉันมาตลอดจนถึงวันนี้ ฉันยังไม่คิดจะเป็นคริสเตียน” อาจารย์ยาโคบไม่พยายามอธิบายอะไร แต่ยื่นพระคัมภีร์ที่เขาถืออยู่บอกว่า “นี่เป็นพระคัมภีร์ของคุณ”

มาเรียไม่พูดอะไรเป็นการโต้แย้ง แต่เอ่ยถามว่า “ฉันจะทำอะไรกับพระคัมภีร์เล่มนี้...ฉันไม่เคยไปโรงเรียน และฉันอ่านหนังสือไม่ออก”

อาจารย์ยาโคบ ถามว่ามีใครในครอบครัวของคุณอ่านหนังสือออก และเธอนึกถึงลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่ง ผู้อาจจะช่วยให้มาเรียอ่านพระคัมภีร์ได้

อาจารย์ยาโคบเขียนชื่อมาเรีย บนหน้าแรกของพระคัมภีร์ และบอกว่า “พระคัมภีร์เล่มนี้เป็นของคุณแล้ว แล้วคุณกลับไปได้”

มาเรียรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยกับท่าทีของอาจารย์ยาโคบ ขณะมาเรียเดินถือพระคัมภีร์เดินออกจากห้องทำงานของเขาโดยไม่เอ่ยคำลาแม้แต่น้อย มาเรียคิดในใจว่า “คนพวกนี้คิดว่าพวกเขาเป็นใคร” มาเรียคิดวนเวียนในเรื่องนี้ขณะเดินกลับมาที่รถ “เขาสั่งให้ฉันอ่านพระคัมภีร์ทำเหมือนกับว่าฉันเป็นคริสเตียนแล้ว”

ที่บ้านมารี๋ยกเก็บพระคัมภีร์ไว้ในลิ้นชักโต๊ะ เธอกดรีโมทเปิดโทรทัศน์ดูเพื่อการผ่อนคลาย ปรากฏว่าเป็นการถ่ายทอดคำเทศนาเกี่ยวกับพระเยซู มาเรียกดเปลี่ยนไปช่องอื่น ก็ยังเป็นการถ่ายทอดเรื่องพระเยซูอยู่เหมือนเดิม มาเรียกดเปลี่ยนช่องไปเป็นครั้งที่สาม ก็ได้ฟังเรื่องพระเยซูอยู่เหมือนเดิม

มาเรียโทรเรียกเจ้าหน้าที่ฝ่ายการถ่ายทอดคลื่นโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมให้มาเช็กดูระบบการถ่ายทอดที่บ้านของเธอ เมื่อเจ้าหน้าที่มาถึง เขาถามถึงปัญหาที่เธอพบ มาเรียบอกว่าฉันกดรีโมทไปสามช่องเป็นการถ่ายทอดเรื่องพระเยซูเหมือนเดิม เจ้าหน้าที่เช็กดูแล้วปรากฏว่าระบบการถ่ายทอดโทรทัศน์ผ่าน

ดาวเทียมของเธอไม่มีปัญหา ทุกช่องเปิดรับได้เป็นปกติดี เมื่อเธอเช็กดูด้วยรีโมท ทุกช่องทำงานได้ดีเหมือนเดิม มาเรียไม่เข้าใจ เธอเดินไปที่เตียงและล้มตัวลงนอน แต่มาเรียไม่อาจหยุดคิดเรื่องของพระเยซูได้ พลันเธอคิดขึ้นได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ นี่เป็นทางเดียวที่จะหยุดคิดเรื่องพระเยซู คือจะต้องอ่านพระคัมภีร์ มาเรียตัดสินใจจะหัดอ่านพระคัมภีร์ และอ่านให้ได้

ในตอนเช้าวันถัดมา มาเรียโทรเรียกญาติผู้น้องให้มาหาเธอที่บ้าน เมื่อญาติผู้น้องเห็น ญาติผู้พี่ถือพระคัมภีร์เขาแปลกใจมากถามว่า “นี่มันเรื่องอะไร” เล่าให้ฟัง พี่ได้พระคัมภีร์เล่มนี้มาอย่างไร และทำไมจึงอยากหัดอ่านพระคัมภีร์

ญาติผู้น้องของมาเรียชื่อฮามาตุ เรียนสำเร็จชั้นมัธยมจากโรงเรียนคริสเตียน เมืองเซียร์ราลีโอน และเขาจำได้ว่าหนังสือลักษณะนี้ คือพระคัมภีร์ของคริสเตียน เขาถามว่า “ใครมอบพระคัมภีร์เล่มนี้ให้พี่”

มาเรียตอบว่า “อาจารย์คนหนึ่งของคริสเตียนมอบพระคัมภีร์เล่มนี้ให้พี่” พี่อ่านไม่ออก เพราะพี่ไม่เคยไปโรงเรียน น้องได้เรียนหนังสือมาจากโรงเรียนของคริสเตียนด้วย ขอช่วยสอนให้พี่อ่านหนังสือเล่มนี้ด้วย พี่จะขอบคุณมากๆ”

ฮามาตุ เปิดไปที่พระธรรมมัทธิว บทที่ 6 ซึ่งเขาค้นเคยกับคำอธิษฐานของพระเยซู แล้วเขาเริ่มอ่านจากข้อที่ 9 ซึ่งมีข้อความว่า “ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นบนแผ่นดินโลก” ฮามาตุ อ่านต่อไปจนจบคำอธิษฐานของพระผู้เป็นเจ้า แล้วถามมาเรียว่า “พี่รู้สึกมีความยินดีไหม” มาเรียขอให้ ฮามาตุ ชีตเส้นใต้พระคัมภีร์ตอนที่เขาเพิ่งอ่าน ฮามาตุหัวเราะ เขาหัวเราะเสียงดังอย่างหนักขึ้น ที่ญาติผู้พี่สนใจพระคัมภีร์มากมาอย่างนี้ หัวเราะเสร็จเขาร้องให้

ฮามาตุ ถามลูกผู้พี่ว่า พี่ไม่เคยไปโรงเรียน แล้วเมื่อไรพี่จะอ่านหนังสือออก จากนั้นเขาชี้เส้นใต้ข้อพระคัมภีร์ที่เขาอ่าน และเขาอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ชี้เส้นใต้ไว้ และอ่านทวนหลายรอบ แต่ละรอบเขาบอกให้มาเรียท่องตามประมาธสืบทอดมาเพื่อมาเรียพอจะจำได้บ้าง”

เย็นวันนั้นมาเรียหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมา และเปิดไปพบ คำอธิษฐานของพระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าเธอไม่เคยเรียนการอ่านมาก่อน เธอพบว่าเธอสามารถอ่านได้ มาเรียลองเปิดพระคัมภีร์ไปยังข้ออื่นๆ และลองอ่านดู เธอรู้สึกแปลกใจมากที่เธอสามารถเปิดไปที่คำอธิษฐานของพระเยซูได้ และอ่านข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ได้เช่นกัน”

ในวันต่อมา มาเรียไม่อาจรอเวลาที่ ฮามาตุจะมาสอนอ่านพระคัมภีร์ต่อ เมื่อญาติผู้น้องมาถึงมาเรียพูดกับเขาว่า “เมื่อวานน้องหัวเราะเยาะพี่ วันนี้ขอให้พี่แสดงให้เห็นน้องเห็นว่า พี่อ่านพระคัมภีร์ได้แล้วอย่างน้อยก็คำอธิษฐานของพระผู้เป็นเจ้า

ฮามาตุ พูดว่า “ไม่มีทาง...แม้ในความฝันพี่ก็ไม่สามารถอ่านได้”

มาเรียเปิดพระคัมภีร์ไปอย่างสุ่มๆ และเริ่มอ่าน ฮามาตุมองดูญาติผู้พี่อย่างตกตะลึง และรู้สึกยำเกรง

ฮามาตุ พูดอย่างอุทานว่า “พี่ทำได้อย่างไร” มาเรียตอบว่า “ ตามสติปัญญาของมนุษย์การเรียนรู้ต้องมีขั้นตอน และต้องใช้เวลามากหรือน้อยตามระดับของแต่ละคน แต่ในด้านจิตวิญญาณ ถ้าใครมีความตั้งใจจริงพระเจ้าจะทรงอวยพระพรให้เป็นพิเศษ เขาหรือเธอจะเรียนรู้ได้ไวกว่าคนทั่วไป”

นับตั้งแต่ช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา มาเรียอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน ต่อมาภายหลัง มาเรียตระหนักว่าเป็นพระเยซูเอง ที่ทรงประทานความสามารถให้เธอสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้ในการเรียนเพียงครั้งเดียว ... ดังนั้นมาเรียจึงถวายดวงใจของเธอให้กับพระเยซู

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ได้รับการทำลายหลายประการในการเผยแพร่พระกิตติคุณออกไปในประเทศกีนี ในประเทศมีเพียง 7% ของประชากรที่เป็นคริสเตียน และมีผู้คนเป็นจำนวนมากที่มีจิตใจไม่เป็นมิตรกับคริสเตียน และมีจำนวนไม่น้อยตั้งตัวเป็นศัตรูกับคริสเตียน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนมัธยม (แบบมีหอพัก และรับนักเรียนไปเช้า-เย็นกลับด้วย) ที่เมืองโคนากรี เมืองหลวงของประเทศกีนี เพื่อโรงเรียนแห่งนี้จะมีโอกาสสอนเด็กคริสเตียนให้เข้มแข็งขึ้น และสอนเด็กที่ไม่ใช่คริสเตียนให้รู้จักความรักของพระคริสต์... ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจพระเจ้าในประเทศกีนี...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์ ...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 19 กันยายน 2020

มารดาที่เป็นมาตกร

เล่าโดย มาเรีย วัย 29 ปี...สาธารณรัฐกินี

มารดาของมาเรียรู้สึกโกรธรุนแรง เมื่อเธอได้ทราบจากหลานชายฮามาตุว่า มาเรียลูกสาวมีพระคัมภีร์ของคริสเตียนเล่มหนึ่ง

มารดาเป็นผู้เลี้ยงดูมาเรีย ให้มีความเชื่อที่ไม่ใช่ความเชื่อของคริสเตียน และสอนแนวทางการค้าขายให้ทุกอย่าง จนมาเรียประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีทางธุรกิจ แต่มาตอนนี้มาเรียกำลังเปลี่ยนไป มารดาไม่ต้องการให้มาเรียเป็นคริสเตียน ดังนั้นมารดาขับรถตรงดิ่งมาที่บ้านของมาเรียในเมืองโคนากรี

เมื่อมารดาพบหน้ามาเรียที่บ้านของมาเรียเอง มารดาถามอย่างดุตันว่า “พระคัมภีร์ของเธออยู่ที่ไหน” ผู้เป็นลูกสาวตอบว่า “อยู่ในห้องนอนของลูกเอง” มารดาสาวเท้าเข้าไปในห้องนอนของมาเรีย มารดาค้นหาทุกแห่งแต่ไม่พบพระคัมภีร์ มารดาพูดอย่างฉุนเฉียวว่า “ฉันไม่เห็นพระคัมภีร์เลย”

มาเรียมองไปในห้องนอน มาเรียเห็นพระคัมภีร์วางอยู่บนโต๊ะในห้องนอน โดยไม่มีอะไรวางทับ หรือไม่มีอะไรปิดบังไว้ มาเรียไม่พูดอะไร แต่เชื่อว่านี่เป็นการอัครรย์ของพระเจ้า เมื่อไม่พบพระคัมภีร์ มารดาก็กลับบ้านของเธอไปอย่างหัวเสีย

ในวันสะบาโตต่อมา มาเรียไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส นี่เป็นการไปเยี่ยมครั้งที่สอง การไปโบสถ์ครั้งนี้ทำให้มาเรียไม่ได้ไปทำงานที่ห้าง ซึ่งมาเรียเป็นเจ้าของ เมื่อมารดาทราบในเรื่องนี้เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดมาเรียไม่ไปดูแลงานในห้าง

เมื่อมารดาพบมาเรีย เธอถามมาเรียว่า “เมื่อวานนี้เธอไปไหน ไม่ไปทำงานที่ห้างของเธอ”

“หนูไปที่โบสถ์” มาเรียตอบแบบน้ำเสียงปกติ

มารดามองดูลูกสาวด้วยสีหน้าเศร้าใจมาก มาเรียไม่ทราบมาก่อนว่า ครอบครัวของเธอต่อต้านงานของคริสเตียนมาตลอดหลายปี โดยเฉพาะมารดาเคยตั้งใจไว้ว่า การข่าสมาชิกรอบครัวคนใดคนหนึ่งก็เปลี่ยนใจไปเป็นคริสเตียนเป็นพระพร

มาเรียรีบบอกความรู้สึกของตัวเองว่า “คุณแม่ หนูมีความสุขที่ได้ทำงานในระหว่างสัปดาห์และหยุดทำงานในวันเสาร์หนึ่งวัน”

นับตั้งแต่วันนั้นมารดาได้เริ่มเขียนตีมาเรีย และพูดด้วยความโกรธว่า “แม่อยากเห็นลูกตายมากกว่าที่จะเห็นลูกไม่เคารพนับถือพ่อแม่” มารดากล่าวอย่างขมขื่น

เมื่อมารดามองเห็นว่า การเขียนตีไม่ได้เปลี่ยนจิตใจของลูกสาว มารดาได้ส่งบิล็อคเงินในบัญชีธนาคารของมาเรีย ซึ่งที่ผ่านมา มาเรียใช้ชีวิตอย่างหรูหรา ฟุ่มเฟือย มาเรียรู้สึกสับสนเมื่อสูญเสียสิทธิการเข้าถึงเงินในธนาคาร... มารดาได้พูดว่า “ทั้งหมดของปัญหานี้มาจากพวกแอ๊ดเวนตีส”

มารดาได้ใส่ร้ายคริสเตียนว่า “เธอไม่รู้หรอกเมื่อเธอเป็นคริสเตียน พวกเขาจะหาทางที่จะขโมยเงินของเธอไปอย่างที่คุณไม่รู้ตัว” มารดาพูดเสียงเน้นหนัก

ส่วนมาเรียไม่หวั่นไหวในความเชื่อ และมีความแน่ใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

มารดา กล่าวท้าทายว่า “ฉันได้ยินมาว่าเมื่อคริสเตียนมีปัญหา พวกเขาถูกสอนให้อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า อย่างนั้นให้เธออธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า.....”

มารดา ยังเขียนต่อมารีต่อไป วันหนึ่งมารดาโทรไปหาสามีของมารี ซึ่งประพฤติอย่างชาวโลกคือ มีภรรยาได้หลายคน สามีของมารีอยู่กับภรรยาอีกคนในประเทศเยอรมัน หลังจากได้รับทราบเรื่องราวจากมารดา สามีได้โทรหามารีโดยยื่นคำขาดว่า “จงเลือกระหว่างผม และพระเจ้า พระเยซูของคุณ”

มารีตอบโดยทันทีว่า “ถ้าอย่างนั้นฉันขอถามคำถามคุณข้อหนึ่ง....คุณจะละทิ้งพระเจ้าของคุณและมาอยู่กับฉันจะได้ไหม” เขาตอบมาทันทีเหมือนกันว่า “ไม่มีทาง”

มารีตอบอย่างเด็ดเดี่ยวว่า ถ้าอย่างนั้น “อย่าให้ฉันต้องเลือกระหว่างพระเจ้า และตัวคุณเลย เพราะคำตอบก็เป็นอย่างเดียวกันคือว่า “ไม่”

หลังจากนั้นสามีของมารีก็ได้กลายเป็นอดีตสามีไป เพราะไม่ว่ามารีจะโทรไปหาสามีกี่ครั้ง เขาไม่รับโทรศัพท์ของมารีเลย....

เมื่อมารดาเห็นว่า มารียังยึดติดอยู่กับความเชื่อของเธอ มารดาได้ใช้มาตรการรุนแรงสุด ๆ

มารดาได้ประกาศว่า “ในเมื่อลูกไม่ฟังคำแม่ แม่จำเป็นต้องฆ่าลูก” เธอประกาศชัดเจน สองสามวันต่อมา มารดาได้มาที่บ้านของมารี และเตรียมสตูว์ ที่มารีเคยชื่นชอบให้ แต่มารดาได้ใส่ยาพิษลงไป ซึ่งมารีไม่ทราบ เมื่อสตูว์เปื่อยได้ที่ มารดาตักสตูว์ใส่หม้อใบเล็กนำมาให้มารี โดยวางไว้ที่โต๊ะทำงานของมารี ขณะมารีกำลังจะใช้ช้อนตักใส่ปาก เหมือนมีเสียงบอกว่าเธอควรจะไปอาบน้ำก่อน มารีสัญญากับมารดาว่า เมื่ออาบน้ำเสร็จออกมา เธอจะรับประทานสตูว์ มารดาไม่ว่าอะไร และเธอได้กลับไปที่บ้านของเธอ

ขณะที่มารีอาบน้ำแล้วตัวหนึ่งไม่ทราบว่ามาจากไหน มันกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะ ชนเข้ากับหม้อใบเล็ก หม้อสตูว์ตกลงไปที่พื้น แล้วตัวนี้ไม่ใช่ของมารี สักครู่ใหญ่มารดาโทรมาเช็คความเป็นไปของมารี และถามว่ามารีทานสตูว์แล้วรู้สึกอย่างไร มารีรู้สึกสบายดีไหม?

มารีตอบไปว่าหนูสบายดี ฝ่ายมารดาอัศจรรย์ใจว่าเหตุใดมารีไม่ล้มป่วยหนัก หรือนอนหมดสติเพราะยาพิษที่เธอใส่เข้าไปในสตูว์หม้อนั้น

สองสามวันต่อมา มารดาได้ส่งฮามาตุญาติที่สอนมารีให้อ่านพระคัมภีร์มาที่บ้าน และได้แอบทยาพิษลงในขวดน้ำดื่มของมารี หลังจากที่มารียกขวดน้ำขึ้นดื่ม มารีรู้สึกปวดท้องจนตัวงอ

ฮามาตุ นิกสงสารมารีที่เจ็บปวดทรมานจึงบอกมารีว่าเขาได้ทำอะไรลงไป

“ผมรู้สึกเสียใจ” เขาสารภาพออกมา “หมอผีได้ขอให้ผมใส่ยาพิษลงในน้ำดื่มของพี่ เพื่อชำระตัวพี่ให้บริสุทธิ์”

มารียกมือถือขึ้นมาและโทรบอกอาจารย์ยาโคบทันที ขอให้อธิษฐานเผื่อเธอ อาจารย์ยาโคบ รีบขับรถมาที่บ้านของมารี และให้มารีกินผงถ่าน 5 เม็ด อีก 30 นาทีต่อมา... มารีอาเจียนเอายาพิษออกจนหมด

หมอผีแสวงโทรมาถามเรื่องมารีว่าเขาตายไปแล้วหรือยัง แต่มารีเป็นคนรับโทรศัพท์เอง หมอผีตกใจที่มารียังมีชีวิตอยู่

มารดาเรียกให้ลูกพี่ลูกน้องของมารีอีกคนหนึ่ง และลูกพี่ลูกน้องนำเพื่อนมาอีกสองคน พวกเขาทำที่มายิ้ม และพูดคุยกับมารี ต่อมาลูกพี่ลูกน้องคนนั้นชี้ให้แม่บ้านของมารีไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อ

ที่ปากซอย พอคล้อยหลังแม่บ้าน ชายทั้งสามช่วยกันจับตัวมาเรีย และใช้เข็มฉีดยาฉีดเข้าไปที่แขนซ้ายของ มาเรีย มาเรียล้มลง และพวกเขาหนีไป ...ไม่กี่นาทีต่อมาแม่บ้านคิดว่าลืมนำมือถือติดตัวไป จึงย้อนกลับมาเอามือถือ ลูกพี่ลูกน้องของมาเรียทำงานเสริมก็พาเพื่อนหนีไป แม่บ้านมาถึงมองเห็นเจ้านายนอนหมดสติ เข็มฉีดยาตกอยู่ข้างตัว...เธอรีบโทรหาอาจารย์ยาโคบ อาจารย์ยาโคบกับเพื่อน ผู้ปกครองสองคน พวกเขามาถึง อุ้มมาเรียขึ้นรถยนต์ขับกลับไปสำนักมิชชัน และร่วมกันอธิษฐาน ไม่นานมาเรียรู้สึกตัวขึ้นมาและ อาเจียนเอายาพิษออก และกำลังวังชาของมาเรียค่อยๆ กลับคืนมาเป็นปกติ

มาเรียไม่สงสัยเลยว่า พระเยซูทรงปกป้องเหล่าบุตรชายหญิงของพระองค์

“พระองค์สามารถแก้ปัญหาวิกฤติ เพราะพระองค์ทรงทราบก่อนที่วิกฤติจะเกิดขึ้น” มาเรีย กล่าว ถึงพระวจนะใน สดุดี 68:20 “พระเจ้าของเรา เป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้า”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมานี้ จะนำไปสร้างโรงเรียนชื่อ “โรงเรียน โคบายา” ซึ่งตั้งขึ้นที่เมืองโคนาคริ ประเทศกินี...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกที่ให้การสนับสนุน พันธกิจของพระเจ้าในประเทศกินี...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 26 กันยายน 2020

มีอิสระภาพในที่สุด

โดย มาเรีย วัย 29 ปี...สาธารณรัฐจีน

มารดาของมาเรียทำตัวเป็นตัวตั้งตัวตี โดยประกอบการร้ายด้วยมือของเธอเอง หลังจากที่ล้มเหลว ไม่สามารถโน้มน้าวให้มาเรียลูกสาวคนโปรดให้เลิกเชื่อในพระเยซูได้

มารดาได้วางยานอนหลับอย่างแรงในน้ำดื่ม และยกไปให้มาเรียดื่มที่ภัตตาคารเมื่อทานอาหาร ด้วยกัน และนำร่างที่ไร้ความรู้สึกของมาเรียไปที่หมู่บ้านเกิดของเธอที่อยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง โดยมีลูกชายวัย 5 ปีชื่อ “มาร์ค” ของมาเรียตามไปด้วย

มารดาของมาเรียเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย เธอเป็นเจ้าของที่แปลงใหญ่ เป็นอาณานิคมบริเวณกว้าง มีคฤหาสน์หลังใหญ่ มีเกสต์เฮ้าส์หลายหลัง มีรั้วสูงล้อมรอบ มียามรักษาบ้านหลายคนที่สำคัญมีรั้วสูงล้อมรอบพื้นที่ทั้งหมด และบัดนี้มาเรียถูกขังในห้องนอนตามลำพัง และประตูห้องถูกล็อกแน่นหนา

มารดาของมาเรีย วางแผนชั่วช้ามาก เธอได้จ้างหมอผีชาวไนจีเรีย มาประกอบพิธีเปลี่ยนจิตใจของมาเรีย

ทั้งนี้เพราะในเวลาต่อมา มาเรียรู้สึกตัว และทราบว่าได้ถูกมารดานำมา “ฆ่า” ถ้าเธอไม่ยอมเปลี่ยนใจ มาเรียได้อธิษฐานในใจ แล้วประกาศว่า “ฉันจะไม่ปฏิเสธพระเยซู แม้ว่าคุณแม่จะฆ่าฉัน” มาเรียพูดออกมาเมื่อเห็นหน้าหมอผี “ฉันจะนมัสการพระเยซู แม้ฉันจะไม่ได้ไปโบสถ์เพราะพระเยซูอยู่ทุกหนทุกแห่ง”

เมื่อหมอผีได้ฟัง.. เขายิ้มเยาะมาเรีย และบอกว่า

“มารดาของเธอบอกฉันว่า เธอประสบความสำเร็จล้มเหลวที่จะฆ่าเธอหลายครั้ง แต่ขอให้ฉันบอกเธอว่า ฉันมีของบางสิ่งที่มีอำนาจมากกว่าพระเยซูของเธอ”

หมอผีได้ผสมผงสีประหลาดกับน้ำเปล่า และบังคับให้มาเรียดื่ม ต่อมาหมอผีพานำโลชั่นทาตัวสีแปลกๆ ทาตัวให้มาเรีย “ถ้ายังปฏิเสธ มีแต่ตายลูกเดียว หมอผีพูดขู่มาเรีย” แต่มาเรียยังคงกล่าวยืนยันชัดเจน

“ฉันจะไม่มีวันปฏิเสธพระเยซู”

มารดาของมาเรียได้เข้ามาในห้องและทำตัวเป็นลูกมือของหมอผี ต่อมาหมอผีได้ใช้ผงยาพิษทาที่ใบหน้าของมาเรีย มีแผลพุพองเกิดตามตัว และใบหน้าของมาเรีย ในวันต่อมามีเลือดไหลซึมออกตามรอยแผลโดยทั่วไป

ส่วนมาร์ค ลูกชายวัย 5 ขวบของมาเรีย ไม่ทราบว่าอะไรเกิดขึ้นกับมาเรียผู้เป็นแม่ เมื่อเห็นใบหน้าของแม่มีแผลพุพองเต็มไปหมด เด็กชายได้ร้องไห้เสียงดัง แต่เขาจำได้ว่าที่บ้าน เขาได้อธิษฐานกับคุณแม่ทุกคืนก่อนนอน เด็กชายได้ขอร้องคุณน้าคนเล็ก ชื่อ “ฮาจา” มาร่วมอธิษฐานกับเขา “ฮาจา” ตอบตกลง แต่ต้องแน่ใจว่ามารดาไม่อยู่ในห้อง

เด็กชายได้อธิษฐานว่า “โอพระเยซู โปรดช่วยคุณแม่ให้รอดด้วยเถิด ขอช่วยคุณแม่ให้หายจากโรคที่เป็นอยู่ด้วยเถิด”

เจ็ดเดือนได้ผ่านไป... มาเรียมีร่างกายอ่อนแอมาก เธอแทบจะขยับตัวไม่ไหว เนื้อหนังของเธอมีกลิ่นเหม็นคล้ายเนื้อเน่า “ฮาจา” น้องสาวคนเล็ก รู้สึกตกใจกลัว จึงได้โทรเรียกเพื่อนของมาเรียที่เป็นแอดเวนตีสคนหนึ่ง

ฮาจากล่าวว่า “มาเรียกำลังจะตาย โปรดอธิษฐานเผื่อเธอด้วย เพื่อนคนนั้นขอพูดสายกับมาเรีย แต่ฮาจาบอกกับคนที่ปลายสายว่า มาเรียอ่อนกำลังเกินที่จะพูดได้ ฮาจาจึงได้ถ่ายรูปของมาเรียให้ดู เพื่อนคนนั้นร้องไห้ เมื่อเห็นรูปของมาเรีย

พอตั้งสติได้เขาได้หยุดร้องไห้ แล้วบอกว่า “ผมเชื่อว่าคุณแม่ของมาเรีย ต้องการฆ่ามาเรียให้ตาย... ผมจะรีบแจ้งให้สมาชิกทั้งหมดอธิษฐานเผื่อมาเรีย”

สมาชิกโบสถ์ทั่วประเทศก็อธิษฐานเผื่อมาเรีย หลังจากเวลาผ่านไปสองสามวัน เพื่อนแอดเวนตีสของมาเรียคนนั้นโทรมาหาฮาจา

“ผมทราบว่าเป็นเรื่องยากสำหรับมาเรียที่จะเดินทาง แต่อยากจะขอร้องคุณพามาเรียหนีออกมาจะได้ไหม ผมจะส่งเงินค่าเดินทางมาให้”

ฮาจา ตอบเขาไปว่า “ฉันจะพยายาม” เพื่อนแอดเวนตีสติดต่ออาจารย์ยาโคบ ประธานของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีสในประเทศกีนี ผู้ซึ่งส่งเงินค่าเดินทางให้กับ “ฮาจา” เป็นค่าเดินทางไปเมืองโคนาคริ เมืองหลวงของกีนี

ฮาจา มองเห็นโอกาส ในเช้าวันศุกร์ที่มารดาเดินทางไปทำธุรกิจ เมื่อมารดาไม่อยู่ หมอผีก็เดินทางไปทำธุระเช่นกัน ฮาจาสั่งยามรักษาการไปซื้อของบางอย่าง แล้วเธอออกไปโบกมือเรียกแท็กซี่ และจ่ายค่าโดยสารกับคนขับ ให้กระดาษเขียนตำบลที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของอาจารย์ยาโคบ ให้คนขับแท็กซี่ไปส่งมาเรียและมาร์คที่สำนักงานใหญ่ของคริสตจักรแอดเวนตีสในกรุงโคนาคริ

ขณะที่มาเรียและมาร์คเดินทาง เกิดความอลหม่านขึ้นในที่โบสถ์ใกล้สำนักงานใหญ่ ร.ป.ภ. ของสำนักงานฯ ได้สังเกตเห็นงูสามสี คือสีเขียว เหลือง และน้ำตาล ที่ต้นมะม่วงบริเวณใกล้ประตูรั้วของสำนักงานฯ และเขาได้เรียกให้คนที่อยู่ใกล้ๆ ไปช่วย แต่เมื่อผู้ชายหลายคนไปถึง ปรากฏว่างูได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย

ตอนบ่ายของวันนั้น มาเรีย และลูกชายของเธอได้มาถึงสำนักงานใหญ่ เจ้าหน้าที่นำไปที่ห้องรับแขก และจัดให้มาเรีย และมาร์ค นอนบนเตียงห้องรับแขก ซึ่งมาเรียนอนลงและหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ในวันต่อมาเป็นวันสะบาโต เหล่าผู้ปกครองโบสถ์ได้ให้มาเรียนั่งเก้าอี้รถเข็นมาที่โบสถ์ และจัดให้มาเรียนอนลงที่ม้ายาว พวกผู้ปกครองร่วมกันอธิษฐานเผื่อมาเรีย ขณะที่เหล่าผู้ปกครองกำลังอธิษฐานมาเรียพลิกตัว และตกจากม้ายาวอย่างไม่รู้สึกรู้สีกตัว เมื่อเธอรู้สึกตัวอีกครั้ง เธอรู้สึกสับสนมาก และเธอควรดูตรงบอกว่าเจ็บปวดทั่วตัว อาจารย์มิเชล กุลาโวกูว ได้แบกมาเรียกลับที่ห้องรับแขกเหมือนเดิม

ขณะที่มาเรียนอนหลับ มีผู้สังเกตเห็นงูตัวเดิมที่มีสีเขียว เหลือง และน้ำตาล พยายามจะเลื้อยเข้าทางหน้าต่างห้องรับแขก บางคนบอกว่าน่าจะเป็นงูผีที่หมอผีส่งมากัดมาเรีย และพระเจ้าดลใจให้มีผู้พบเห็นก่อน อันตรายจะเกิดขึ้น คงจะเป็นงูตัวเดียวที่เห็นที่ต้นมะม่วงนั่นเอง งูตัวนี้เลื้อยไปที่ขอบหน้าต่างห้องรับแขกเหมือนจะหาทางเข้าไปข้างใน สมาชิกคนหนึ่งใช้ถุงพลาสติกผูกเข้ากับปลายม้ายาว และซุบด้วย

น้ำมันจากรถมอเตอร์ไซด์ จุดไฟแล้วนำไปลนที่ทุ่งสามสีที่กำลังจะเลี้ยวเข้ารอยแยกที่ขอบหน้าต่าง เมื่อโดนความร้อนได้ตกยังพื้นดิน อาจารย์มิเชลที่สวมรองเท้าหนังได้กระโดดไปเหยียบที่หัวของงูให้ตายโดยทันที

ไม่นานเสียงกริ่งโทรของมาเรียดังขึ้น มาเรียวิ่งเงี้ยวจะรับสาย บางคนแนะนำมาเรียว่าอาจเป็นการโทรจากผู้ประสงค์ร้าย แต่กริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นหลายครั้ง บางคนบอกมาเรียว่ารับเถอะเมื่ออยู่ในสถาบันของพระเจ้าอย่างนี้ไม่มีใครจะทำอันตรายได้ เมื่อมาเรียรับสาย จึงได้ทราบว่าเป็นน้องสาวคนเล็กคือฮาจ่านั้นเอง ฮาจาบอกว่า “พี่มีเวลาที่จะรักษาแผลพุพองให้หายขาดได้แน่” ฮาจาพูดย้ำว่า “ฉันรู้ว่าพี่จะปลอดภัยแน่นอน”

มาเรีย ผู้เป็นพี่สาวถามน้องสาวว่า “มีอะไรทำให้เธอมันใจขนาดนั้น”

ฟังดูสิ พี่ได้ยินเสียงหวอของรถโรงพยาบาลที่มารับคนบาดเจ็บหรือเปล่า มาเรียถามว่า มีอะไรเกิดขึ้นกับคุณแม่หรือเปล่า

มีเสียงตอบมาว่า “ไม่ใช่คุณแม่ แต่เป็นหมอผีจากประเทศไนจีเรีย เขาตกลงมาจากชั้นสองของบ้านเอาหัวลงก่อน และตายโดยทันที เพราะกระโหลกร้าว” วันรุ่งขึ้นแผลพุพองตามใบหน้า และตามตัวของมาเรียเริ่มจางหายไปอย่างน่าอัศจรรย์

มาเรียได้ยอมสละละทิ้งทุกสิ่งเพื่อพระนามของพระเยซู ละทิ้งบ้านหลังใหญ่ที่มีเครื่องใช้เครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ละทิ้งรถยนต์หรูสองคัน และห้างที่ทำเงินให้มาเรียจำนวนมากในแต่ละเดือน มาเรียสละชีวิตที่สะดวกสบายทุกอย่าง ...มารดายังคงต้องการที่จะฆ่ามาเรีย ดังนั้นมาเรียและมาร์คจึงต้องอยู่อย่างซนอตัว แต่ความรักในพระเยซูของมาเรียเข้มแข็ง เธอกำลังอธิษฐานขอพระเจ้าทรงใช้เธอให้เป็นมิชชันนารีสำหรับเครือญาติพี่น้องของเธอ

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้รับการทำทนายอย่างมากในการประกาศพระกิตติคุณในประเทศกินี และพื้นที่ส่วนอื่นๆ ในเขตการดูแลของสำนักงานภาคกลางและใต้แอฟริกา พี่น้องในพระคริสต์สามารถช่วยผู้คนเช่น มาเรียและมาร์ค ได้โดยการถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้เพื่อใช้ในการก่อสร้างโรงเรียนมัธยมคาบายา สถานที่มาเรียอยากส่งมาร์คให้ไปเข้าเรียนในวันหนึ่งข้างหน้า เงินถวายของพี่น้องจะถูกแบ่งและส่งไปช่วยสร้างโรงเรียนในประเทศไลบีเรีย และศูนย์การแพทย์ในประไนจีเรีย ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่จะระลึกถึง มาเรีย และมาร์ค และงานของแอ๊ดเวนตีสในเขตพื้นที่ของสำนักงานภาคกลางและใต้แอฟริกา ในคำอธิษฐานของท่าน

